COLECTIA ROMANTIC

Penny McCusker

TREPTE SPRE CER

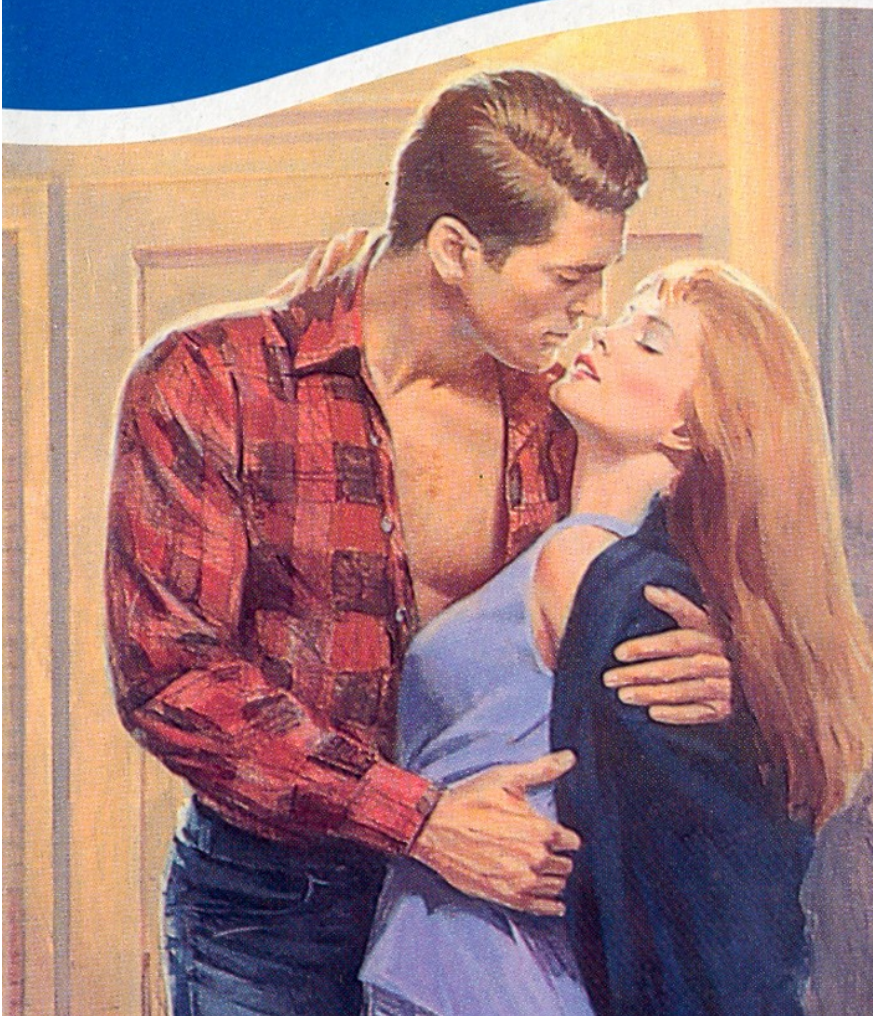

Penny McCusker
TREPTE SPRE CER

Titlu original: STEPS TO HEAVEN

Traducător: Mihnea Columbeanu

Text coperta a IV-a:

Pentru Rachel, sacrificiul şi dăruirea trebuia să meargă mână în mână, dacă voia să-şi transpună visul în realitate. Deşi Elliot Priest ar fi putut să fie un alt vis împlinit, el îi ameninţa ambiţia secretă, astfel încât Rachel ştia ce avea de făcut. Dar nu putea regreta lucrul la care renunţase şi, când Elliot a început să-i dea

atenţie strălucitoarei cântăreţe de night-club Zia, Rachel s-a pomenit sfâşiată între două tendinţe contrare. Oare succesul urma să aibă un gust la fel de dulce, dacă Rachel nu mai putea fi ea însăşi – sau dacă nu-l avea pe Elliot?

Capitolul 1

Rachel puse peruca pe capul manechinului şi făcu un pas înapoi. Nu-i stătea mintea la muncă – încă se mai gândea la noaptea trecută – dar îşi impuse să se concentreze asupra a ceea ce făcea, potrivind mâna manechinului într-o poziţie mai elegantă. Şuviţele argintii ale perucii cădeau perfect. Contrastau dramatic cu rochia neagră de zi. Poate că, dacă o întreba pe Lulu, vitriniera şefă, reuşea să

ia cu împrumut peruca la sfârşitul săptămânii. Se potrivea de minune cu intenţiile ei.

— Mai repede, Rachel. Ai adormit? o întrebă Lyn, fata cu accesoriile. Îţi place pălăria asta? continuă ea, urcându-se în vitrină, unde puse o pălărie de grădină, cu boruri largi, pe capul manechinului.

— Tu unde-ai purta o asemenea pălărie? replică Rachel, făcând un efort să revină în prezent.

— La Ascot?

Era luna iunie, iar în săptămâna următoare începeau cursele; magazinul era plin de cumpărătoare care căutau ţinute bătătoare la ochi, potrivite pentru Tribuna Regală.

— La Ascot?! exclamă Rachel. N-avem noi norocul ăsta. Tot aici vom fi, robotind toată săptămâna, ca de obicei,

încheie ea, cu un căscat.

— N-ai dormit azi-noapte? se interesă Lyn, răspândind prin vitrină eşarfe asortate cu poşetele, în timp ce Rachel se întorcea să coboare.

Răspunse dând din cap. Se sfia să recunoască unde fusese în ultimele trei nopţi. Dacă lucrurile se rezolvau, în curând avea să le poată spune, lui Lyn şi celorlalte. Ba chiar, îşi spuse ea, încrucişându-şi degetele, era posibil să predea preavizul. Dacă se rezolva.

— Lulu? întrebă Rachel, când ajunse în camera personalului, unde şefa echipei tocmai intrase să bea o cafea. Ce se întâmplă cu perucile, când schimbăm seria asta?

— Se duc înapoi la magazie. De ce?

— Şi-au să adune praful acolo, pe rafturi?

— Aşa cred.

— Deci, cred că n-aş avea nicio şansă să iau şi eu cu împrumut una…

— Ca s-o porţi, adică?

Rachel dădu din cap, roşind. Acum, i se părea că suna ridicol. Lulu o fi crezând că-şi pierduse minţile.

Femeia mai vârstnică, însă, zâmbi.

— M-am prins. Te duci la o petrecere simandicoasă? Voi, tinerii, întotdeauna începeţi să vă uitaţi la vitrine, când se anunţă petreceri.

Pe faţa lui Rachel se ivi din nou speranţa.

— Dacă ai mare grijă, nu văd de ce nu s-ar putea – cu condiţia să mi-o ceri mie. Şi, Rachel…

Lulu făcu o scurtă pauză.

— Vezi, să nu se afle… De fapt, n-am voie să ţi-o dau.

Rachel bănuise deja că le făcuse impresie bună colegelor, iar acum avea dovada.

— Voi avea mare grijă. Lulu, eşti o dulce! adăugă ea, cu însufleţire.

Apoi, îşi muşcă buzele.

— Totuşi, nu-i doar o petrecere de-o noapte… aş putea-o împrumuta pentru două, trei zile, poate chiar mai mult…?

— Dar ai o adevărată viaţă mondenă! comentă Lulu, convinsă că Rachel ochise peruca pentru o serie întreagă de petreceri. De cât timp spuneai că eşti la Londra?

Faţa ovală a lui Rachel se lumină într-un zâmbet, în timp ce răspundea, cu accent de ţărăncuţă:

— Păi, acu-s ca la trei luni de când venii şi io de la noi de la ţară…

Nimeni nu-i cunoştea ambiţia

secretă, iar planurile pentru a-şi împlini visul nebunesc nu începuseră să se pună în aplicare decât când părinţii ei îi permiseseră să plece de-acasă. La început, se codiseră, doamna Jackson considerând că o fată de douăzeci de ani era prea tânără ca să se descurce de capul ei prin Londra, iar domnul Jackson acceptând tot ceea ce spunea soţia lui, până când o colegă de şcoală de-a lui Rachel se înscrisese la un curs de servire şi aprovizionare, în capitală. Nevrând să se ducă singură şi ştiind că Rachel dorea mult să meargă, îi propusese să locuiască împreună până-şi făceau fiecare un rost.

Lui Rachel îi surâsese norocul şi mai mult când fusese angajată ca vitrinieră la un mare magazin din Knightsbridge. Făcuse aceeaşi meserie în oraşul din Dorset aproape de care locuia, după ce

urmaşe cursurile de specialitate la colegiul tehnic şi artistic local.

Se adaptase ca şi cum ar fi trăit toată viaţa la Londra. Nu că nu i-ar fi fost dor de fermă, de prieteni, de toate sunetele şi priveliştile de la ţară, dar se consola făcând plimbări lungi prin parc, mulţumită că apartamentul oferit de unchiul lui Ros, în vila lui Regency cu terasă, se afla la doar cinci minute distanţă de peluzele cu iarbă şi copaci.

Dar, în pofida tuturor emoţiilor proprii mutării, până săptămâna trecută avusese senzaţia că nu făcea decât să-şi omoare timpul. Apoi, se ivise marea ocazie.

— Rachel! Deşteptarea! Pe ce lume eşti dusă? o dezmetici vocea unei colege de la raionul de parfumuri. Te-am întrebat dacă voiai să-ncerci o picătură din ăsta,

continuă ea, arătându-i un eşantion de parfum scump.

— Scuză-mă, mă furaseră gândurile… răspunse Rachel, întinzând încheietura mâinii.

— Cum e tipul?

Rachel clipi din ochii ei mari şi albaştri, apoi râse, înţelegând la ce se referea Francine.

— Nu la un bărbat visam, mulţumesc foarte mult! N-am eu timp de-aşa ceva!

— N-ai timp? Atunci, pentru ce altceva ai timp?

Francine aşteptă, convinsă că avea să i se dezvăluie totul, dar Rachel, deşi ardea de nerăbdare să spună, se abţinu.

— De-abia am timp să mă obişnuiesc cu viaţa în marele oraş, Francine, asta-i tot.

Învăluită într-un abur de parfum fin,

Rachel porni spre scara rulantă. Visătoare cum era, rămăsese puţin în urmă cu lucrul. Asta însemna că avea să ajungă mai târziu acasă şi-i rămânea mai puţin timp ca să revadă cântecele.

Ocoli un grup de cumpărători, dar se pomeni faţă în faţă cu administratorul magazinului, care conducea câţiva bărbaţi în costume – directori, probabil, după expresiile lor serioase şi servietele din mâini.

Ajunse la ascensorul angajaţilor chiar înaintea lor şi fu surprinsă să vadă că o urmau. Domnul Maynard o ignoră, la fel ca şi ceilalţi bărbaţi, iar Rachel se pomeni înghesuită într-un colţ, cu nasul spre un zid de spinări cenuşii. Când ridică privirea, zări o licărire de compasiune, într-o pereche de ochi albaştri. Buzele bărbatului se strânseră, încercând să nu

râdă. În timp ce liftul urca, Rachel avu timp să-i inspecteze profilul. Era arătos, cu siguranţă, îşi spuse ea alene, uitând pentru prima oară de seara care o aştepta.

Bărbaţii urcau la ultimul etaj, unde era sala de consiliu, iar Rachel fu nevoită să-şi croiască drum spre uşă fără a părea nepoliticoasă – sarcină aproape imposibilă, până când străinul cu ochi albaştri le murmură ceva celor de lângă el, iar aceştia îi făcură loc. Rachel îi aruncă o scurtă privire de mulţumire, în timp ce ieşea pe uşile silenţioase. Apoi, uită de el.

Seara, când ajunse acasă, din bucătărie ieşea un miros delicios. Aruncându-şi pantofii în antreu, Rachel adulmecă încântată şi intră.

— Nu-i rău să locuieşti împreună cu o studentă la şcoala de artă culinară,

comentă ea. Azi ce idei ţi-au mai venit, Ros?

Capul brunet al celeilalte fete se ridică din dreptul cuptorului electric cam vechi, în care privise neliniştită.

— Surpriză! Aşteaptă şi-ai să vezi!

Rachel începu să dea şi ea o mână de ajutor la pusul mesei, deşi gândurile îi erau cu totul în altă parte.

Visul vieţii ei se apropia. Numai trei ore, şi avea să păşească pe scândura scenei! Îşi imagina trioul atacând melodia ei, pe care singură o compusese, şi tăcerea lăsându-se treptat în sală. Iar atunci, Rachel Jackson, tânăra vitrinieră, n-avea să mai existe! Rachel avea să devină Zia. Oftă adânc, cu mulţumire.

— Încă nu mi-a început tracul, remarcă ea, în timp ce începea să pună masa. Zău că n-am deloc.

Greşea. Pe la jumătatea cinei, îşi împinse farfuria deoparte.

— Iartă-mă, Ros, n-are nicio legătură cu gătitul tău, dar mă simt îngrozitor. Va trebui s-o pun în frigider, pentru dimineaţă.

— O să se-aleagă praful.

Ros nu era ofensată. O urmărea pe Rachel de câteva seri, văzuse cum pălea dintr-odată, cum începeau să-i tremure mâinile. Îşi dăduse mâncarea la o parte şi atunci, deşi recunoscuse că-i era o foame de lup, după câte o zi întreagă de muncă la magazin.

Încercă s-o înveselească, dar degeaba. Tracul o urmări pe Rachel şi în taxi, pe drumul spre West End, şi în timp ce se schimba, se machia şi-şi aranja părul, şi n-o părăsi decât în momentul când, privind în întunericul din jurul

scenei, începu să cânte primele acorduri ale baladei din deschidere.

În timp ce se prăbuşea pe fotoliul din cabină, epuizată dar mulţumită, managerul intră pe uşă, la fel ca în fiecare seară.

— Un succes enorm, Zia. Ascultă!

Din depărtare se auzeau aplauzele, continuând, ca valurile mării pe o plajă. Managerul se întoarse spre ea.

— Trebuie să le mai cânţi o piesă.

Cu mişcări line, ca prin vis, Rachel reveni în lumina spotului. De astă dată, reflectoarele începură să se aprindă treptat, iar Rachel văzu pentru prima oară chipurile de la mese. O cam descumpăneau, dar în momentul când formaţia se lansă într-un cântec popular, orice urmă de tensiune i se risipi.

* * *

Când reveni acasă, Ros se pregătea de culcare. Făcu două căni de cacao şi, în timp ce-i întindea una lui Rachel, îi observă privirea pierdută.

— Întotdeauna am ştiut că eşti deosebită, încă din şcoală. Mă bucur că ai reuşit, comentă ea, îngândurată. Totuşi, iubito, trebuie să spun că greşeşti desprinzându-te de viaţa de zi cu zi. Nu poţi munci tot timpul. Ai nevoie şi de societate… Toată lumea are nevoie de oameni, Rachel.

— Oameni, adică *bărbaţi?*

— La singular. Unul, şi bun. Nu ieşi niciodată în lume. În fiecare seară eşti la clubul unde cânţi, iar când nu cânţi, repeţi. Aşa, nu vei ajunge să cunoşti bărbaţi de treabă.

Rachel vedea îngrijorarea sinceră din ochii prietenei sale, dar buzele i se încordară uşor.

— Pentru moment, am exclus viaţa în societate, Ros. Şi în niciun caz nu-mi caut un soţ. N-ar face decât să mă stânjenească. Sunt sigură că tu ai putea fi şi o femeie de carieră, şi o soţie bună, dar pentru mine nu merge. N-are cum să-mi mai rămână timp şi pentru altele, dacă mă dedic carierei mele. Am nevoie de libertate, nu de un soţ agăţat de gât! Trebuie să fiu liberă să călătorsc, să fac turnee… Ori una, ori alta.

— Totul sau nimic?

— Da, aşa cred.

— Îţi dai seama la ce renunţi?

— Nu renunţ la nimic.

Din cine ştie ce motiv, în mintea lui Rachel se ivi imaginea a doi ochi albaştri,

făcând-o să ridice din umeri, nemulţumită.

— Eu nu privesc aşa lucrurile, declară ea, terminându-şi cacaoa. Nu renunţ absolut la nimic. Şi-acum, trebuie să mă dulc. Sunt frântă de oboseală.

A doua zi dimineaţă, când ajunse la serviciu, gândurile îi stăteau numai la ceea ce-i spusese Ray, managerul clubului.

— Vreau să te angajez cu contract, iubito. Eşti prea bună ca să te pierd pentru primul agent care apare.

— Eşti primul care mi-a acordat o şansă, Ray, replicase ea. Nici nu m-aş gândi să plec prea curând de-aici.

— Tot vei pleca, într-o bună zi. Şi cred că nu mai e mult până atunci. Vei ajunge mare, iubito. Ai un talent înnăscut. Dacă lucram în managementul muzical, imediat te-aş fi trecut în registre.

— Mă flatezi, Ray, îşi amintea ea că spusese, deşi cuvintele lui îi făceau inima să danseze. Putea fi adevărat? Cu siguranţă, văzuse reacţia auditoriului.

În încheiere, Ray îi ceruse să vină mai devreme, pentru a parcurge scurtul contract pe care i-l redactase.

— Pentru şase săptămâni, precizase el. Îţi convine?

Primindu-i confirmarea, continuase:

— Dacă până atunci nu găseşti altceva, cred că vei fi dispusă să-l reînnoieşti.

În acel moment, Rachel ştiuse că putea să-şi prezinte preavizul. Şase săptămâni, poate chiar mai mult? Ray o plătea incomparabil mai bine decât cei de la magazin, deşi beneficia de mari reduceri de preţuri la articolele pe care le cumpăra, plus concediu plătit şi dreptul la

concediu medical.

Continuând să rumege problema, pontă la intrarea angajaţilor şi apăsă pe butonul ascensorului. Mulţumită să vadă că acesta sosise imediat, tocmai se pregătea să pornească, când din hol strigă un glas:

— Liftul, vă rog!

Vorbea pe un ton atât de autoritar, încât Rachel opri instinctiv închiderea uşilor, întorcând capul să vadă cine o strigase. Un bărbat înalt şi musculos, cu costum închis, se strecură printre uşi.

— Mulţumesc.

Îşi trecu mâna elegantă prin părul brunet, ca şi cum s-ar fi grăbit prea tare ca să se pieptene cu grijă, iar acum îşi regreta neglijenţa.

Buclele acelea dese erau neobişnuite pentru un bărbat, reflectă Rachel, înainte

ca privirea să-i fie atrasă spre aceiaşi ochi albaştri pe care-i văzuse în ajun.

— Nu folosiţi liftul direcţiunii? remarcă ea, simţind că gura i se usca pe neaşteptate. Omul nu avea numai nişte ochi neruşinat de sexy, ci şi un zâmbet pe măsură; de asemenea, la o privire mai atentă, se releva absolut seducător. Prea tânăr pentru a fi director, nu părea să aibă mai mult decât treizeci de ani. Hai, treizeci şi doi, maximum!... La fel ca fratele ei, Mark. Dar orice asemănare se oprea aici.

Îi răspunsese la întrebare, dar Rachel era atât de zăpăcită încât îl rugă să repete.

— Încă nu prea cunosc locurile, spuse el, cu o tresărire a acelor buze ferme care-i atrăgeau atenţia într-un mod absolut iraţional.

— Aţi trecut prin dreptul lui… bâigui Rachel, simţind că i se înmuiau genunchii.

„E adevărat”, îşi spuse, „are efect asupra genunchilor. Practic, ţi se taie picioarele! *Are* efect…? Cine, *ce…?* Întoarse capul, privind încruntată spre indicatorul etajelor. Ce Dumnezeu o apucase, se făcea de râs în faţa unui simplu *bărbat?*

În timp ce liftul încetinea la etajul unde urma ea să coboare, o mână apăsă butonul şi cabina acceleră din nou, continuând să urce.

— Ce n-ai…?

Furioasă, Rachel se întoarse spre el.

— Am să-ntârzii! De ce-aţi făcut asta?

Netulburat de furia ei vizibilă, străinul râse încet.

— Nu-s chiar atât de rătăcit pe cât m-am prefăcut. Te-am văzut intrând în lift şi

m-am gândit să profit de ocazie.

— Ce *Dumnezeu* vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că nu voiam să te pierd pentru a doua oară.

— Dar e ridicol! îl privi ea cu uimire, după care se uită din nou la indicatorul etajelor. Mă faceţi să întârzii şi mai mult! Şi de ce – ca să mă ţineţi de vorbă!

Se înfuriase de-a binelea, mai ales pentru felul cum o făcea să se simtă.

— Nu te puteam lăsa să pleci a doua oară fără să aflu unde lucrezi. Magazinul e imens, s-ar putea să nu te mai văd săptămâni întregi.

— S-ar putea să nu mă mai vedeţi deloc! mormăi Rachel, furioasă, amintindu-şi că în curând avea să depună preavizul.

Liftul se opri din nou, iar necunoscutul acoperi butoanele cu palma.

Rachel simţi că începea iar să coboare.

— Prea eficientă, instalaţia asta, nu? continuă el. Voi propune să instaleze unul mai lent. Şi-acum, ce-ai vrut să spui, cu replica de la urmă?

Rachel, însă, izbucni cu furie:

— Nu ştiu cine naiba eşti, dar cineva de la conducere o s-audă despre povestea asta! Cum voi explica de ce-am întârziat atât de mult? Ce nesimţire! Şi-acum, lasă-mă să ies din lift!

Bărbatul râdea încet.

— O faţă rece ca gheaţa, şi un temperament iute ca focul! Cine-ar fi crezut?

— Am cel mai stăpânit temperament! se răsti ea.

— Cel mai…? o ironiză străinul, cu un chicotit gutural.

— Dar nu permit să fiu provocată!

Aşa că ia-ţi mâna de pe butoane şi lasă-mă să ies. Vorbesc serios! O să mai auzi dumneata de mine!

— Ce pisicuţă sălbatică! murmură el.

Comparaţia păru să-l încânte, şi-i contemplă faţa cu ochii lui ca albastrul de Prusia într-un fel ce nu putea fi considerat altfel decât sugestiv.

— Ascultă, din cauza dumitale au să mă dea afară!

Îi venea să-l lovească, iar omul înţelese dintr-odată cât de serioasă era, căci se schimbă la faţă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să-ţi creez neplăceri. Încă nu m-am obişnuit cu severitatea regulamentului de-aici.

— Ai să te-obişnuieşti! bombăni Rachel.

Necunoscutul zâmbi nepăsător.

— Mai vedem noi…

— O să te vedem zburând afară c-un picior în fund, dacă nu eşti în stare!

Neluându-i în seamă cuvintele şi fără să-şi desprindă mâna de pe butoane, străinul întrebă:

— Ei?

— Ei… ce?

— Nu mă întrebi cum mă numesc, ca să mă poţi reclama?

— Nu, răspunse Rachel, încruntată. N-am să-ţi fac probleme – dacă deschizi uşile imediat.

— Şi dacă nu le deschid?

Rachel îl apucă de încheietura mâinii, încercând să i-o dea la o parte cu forţa – dar, spre surprinderea ei, tânărul se retrase singur, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă trup.

— Îţi prezint scuzele mele. Ai tot dreptul să ieşi. Speram doar să stăm mai

mult de vorbă. Luăm masa împreună?

— Cu *dumneata?*

Simţindu-se mai în siguranţă, acum când uşile se deschideau iar ea ieşise deja pe jumătate, Rachel îl măsură cu o privire îngheţată.

— N-aş lua masa cu dumneata, declară ea, de sus, nici dac-ai fi ultimul om de pe pământ!

— Cât de sigură eşti… remarcă el, cu un licăr periculos în ochii săi albaştri care o măsurau la rândul lor, de jos în sus.

— Absolut sigură.

— Şi totuşi, vei lua masa cu mine, declară calm necunoscutul.

Rachel îşi îngustă ochii.

— Punem pariu?

Şi se răsuci pe călcâie, conştientă de privirea străinului care o urmărea pe coridor.

— Scuzaţi-mă că am întârziat! exclamă ea, imediat ce o văzu pe Lulu. Adineaori, când urcam, a intrat cu mine în lift un tip de-a dreptul *imposibil…*

Şi îi explică tot ce se întâmplase. La sfârşit, Lulu păru nedumerită.

— Nu-mi pot imagina cine era. Vreunul de la raionul de bărbaţi?

— De la administraţie, aş crede, răspunse Rachel. Ieri, era cu domnul Maynard şi câţiva directori. La început, am crezut că face parte dintre ei, dar e mult prea tânăr…

Se încruntă, adunându-şi gândurile. Omul păruse mult prea sigur pe sine.

— Şi, ca să le pună capac la toate, adăugă ea, strângându-şi buzele, a avut tupeul să mă invite la masă, iar când i-am spus…

— Continuă. Ce i-ai spus?

Rachel îi relată.

— Cu bine, chipeş necunoscut! murmură Lulu. Dar, dacă arată atât de divin pe cât spui, eu una nu regret. Înseamnă că s-ar putea să fiu următoarea la rând.

— Am spus eu că arată divin? se încruntă Rachel.

— Nu cu cuvintele astea…

Râzând, Lulu se întoarse din faţa oglinzii, unde se ruja.

— Dar dacă ţi-a străpuns bariera de gheaţă, trebuie să fie ceva de capul lui!

— Aiurea! râse acru Rachel. Ultimul lucru de care am nevoie e un bărbat agăţat de mine, să-mi taie aripile, să facă instrucţie cu mine şi să-mi strice cariera.

Fetele stăteau adunate în jurul avizierului, murmurând cu aprindere.

Rachel privi printre capetele lor, să vadă despre ce era vorba.

— De-aici nu pot să citesc, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Ascultaţi! se auzi o voce din faţă. „Pentru a-i ura bun-venit noului membru al consiliului director şi a facilita contactele mai directe între diversele niveluri ale angajaţilor, toţi salariaţii sunt invitaţi la un prânz cu bufet, în ziua de marţi, unsprezece, la orele douăsprezece şi treizeci. Semnat…” – după cum puteţi ghici, la cât de pompos se exprimă! – „Director administrativ, Domnul Hilda Maynard”.

— Bunul Moş Hilda.

— Sunt şocată să aud cum vorbiţi despre mult stimatul şi distinsul nostru şef, le dojeni Lulu, dar imediat strică efectul, izbucnind în râs. Pariez că e livid.

Contacte mai directe între niveluri! Numai de-aşa ceva n-are chef. Moare de plăcere să stea acolo, la ultimul etaj, cot la cot cu zeii.

— O fi ideea ăstuia nou. Am auzit că e nepotul preşedintelui.

— E clar că are puterea de a aduce relaţiile cu angajaţii în secolul douăzeci, comentă Lyn. Mie, personal, ideea cu bufetul îmi place. Mai scăpăm şi noi de sandvişuri, sau de îmbulzeala cu clienţii, la bar…

„Picnicul lui Hilda”, cum îl numea toată lumea, avea loc la ultimul etaj, într-o parte a clădirii unde nu mai fusese niciuna dintre ele. Toţi erau impresionaţi de mocheta bleumarin care acoperea pardoselile, în locul parchetului de la etajele inferioare. Rachel zâmbea. Se

simţea detaşată, nu mai avea acel sentiment de participare, acum, când ştia că zilele ei în magazin erau numărate. Poate avea să mai rămână o lună. Era util să câştige două salarii în acelaşi timp, cumpărându-şi cu banii în plus o garderobă potrivită pentru noul ei rol.

— Deci, am câştigat pariul? o readuse la realitate un glas răguşit, lângă urechea ei.

Întorcându-se, Rachel văzu doi ochi albaştri şi veseli, la un mai mult de cincisprezece centimetri distanţă. Ar fi vrut să se retragă din raza lor de energie, dar îmbulzeala din jur o împinse şi mai aproape de el. Îi simţi muşchii tari atingându-i trupul, cu un fior de sexualitate crudă. Se înroşi la faţă.

Necunoscutul din lift râdea încet.

— Să-i mulţumim Cerului pentru

aglomeraţie, murmură el. Înseamnă că pot ajunge mai aproape decât aş fi îndrăznit să sper, iar tu nu poţi face ceea ce se vede clar că vrei să faci.

— Şi anume? şopti ea, furioasă.

— Să-ţi înfigi gheruţele în mutra mea, după cum arăţi. Nu suporţi să pierzi la pariuri?

— N-am pariat… începu Rachel.

— Cum? Retractezi? Te-am auzit clar spunând „Punem pariu?” când am spus că vom lua masa împreună. Să nu-mi spui că ai uitat!

Şi luă un aer fals-jignit, arătând comic şi cuceritor în acelaşi timp.

— Nu ştiu dacă asta se poate numi o masă luată împreună, replică Rachel.

— Nici eu nu aşa ceva aveam în minte, dar tot e mai mult decât nimic. Data viitoare, voi aranja ceva mai pe

gustul tău.

— Ei, nu zău? i-o întoarse ea, cu o privire înfumurată. Da’ grozav te mai crezi, dacă-ţi închipui că poţi aranja ceva pentru *mine.*

— Aha, deci faci pe inaccesibila. Cred, însă, că-ţi dai seama că nici eu nu-s genul care să se lase cu una, cu două.

Trupurile li se atinseră din nou, iar Rachel se clătină, încercând să facă un pas înapoi. Imediat, o mână se repezi s-o prindă de talie.

— Ce intim…! murmură el, cu buzele lângă urechea ei. Se pare că n-a fost tocmai rea ideea…

— Nu e nevoie să-ţi arogi singur tot creditul!

— Şi ce privire! O adevărată doamnă Vasilisc, sau Cruella de Vil!

Se aplecă, chipurile pentru a se uita

la ceas, iar Rachel îi simţi buzele pe păr.

— Asta-i neruşinare! protestă Rachel, simţind că obrajii i se împurpurau din nou. Ce-au să zică oamenii, dacă văd că mă ţii cu braţul?

— Îţi pasă de ce spun oamenii? Credeam că ai o replică biciuitoare pentru oricine.

— Am…

Rachel încercă să găsească un răspuns, dar gândurile i se zbuciumau împrăştiate ca o turmă de oi capii. Îşi linse buzele, căutând să se adune.

— Asta… asta-i tot ce ai de spus? întrebă ea, cu voce slabă.

— În niciun caz! replică necunoscutul, surprins. Acum, când ţi-am dovedit că pot să câştig, ce-ar fi să nu te mai tot opui şi doar să te distrezi?

Vorbea la fel de încet, ca pentru a nu-

i auzi nimeni, dar de fapt o făcea să se aplece spre el ca să-i audă cuvintele.

— N-ai dovedit nimic, reuşi ea să răspundă, cu un efort de a nu tremura, întrucât intimitatea situaţiei părea să nu se mai sfârşească. Şi-n fond, cu ce să mă distrez?

— Cu mine.

Era atât de neruşinat, încât Rachel îl privi cu gura căscată.

— Nici *moartă!* exclamă ea.

— Ochii tăi au cea mai perfectă nuanţă de albăstrea din câte am văzut, murmură el, aproape fără să-şi mişte buzele.

— Iar ai tăi sunt ca albastrul de Prusia… îi scăpă lui Rachel, înainte de a apuca să se oprească, zăpăcită.

— Deci, ai observat?

Străinul râse din nou, cu aceeaşi

răguşeală senzuală.

— Ştiam eu că nu mă înşel. Nişte ochi că ai tăi nu mint… sunt atât de adânci, încât se poate îneca omul în ei…

Apoi, păru să se reculeagă.

— Ia spune-mi, îi ceru el, pe un ton de conversaţie, de ce tot încerci să mă respingi? De ce ţi-e frică?

Îşi desprinse mâna de pe talia ei, iar Rachel se clătină ameţită.

— Nu mi-e frică de nimic, răspunse ea repede. Numai că nu-mi convine să mă încurc cu străinii care încearcă să mă agaţe în lift.

— Cu străinii? Doar nu mă consideri străin! Credeam că firma asta nu e decât o familie mare şi fericită!

Rachel nu-şi putu ascunde un zâmbet, dar se încruntă repede, ca să salveze aparenţele.

— Sper ca nu peste mult să nu mai fiu străin. Ăsta-i rostul petrecerii de azi, continuă el, privind în jur. Pentru toţi ceilalţi, pare să-mi fi reuşit destul de bine. De ce nu are acelaşi efect şi asupra ta?

— Nu înţeleg de ce tot insinuezi că ai plănuit ceva. N-ai câştigat pariul, pentru că numai printr-o întâmplare suntem invitaţi amândoi la acelaşi prânz oferit angajaţilor. Şi, continuă Rachel, cum am mai spus, nu mă interesează să mă încurc cu nimeni. Asta e.

— Ai deja un prieten, desigur, se încruntă el. Dă-i papucii. Altul ca mine nu găseşti.

Rachel zâmbi din nou.

— Cinstit, eşti imposibil! Nu-ţi poţi imagina că cineva te-ar refuza numai pentru că nu vrea să se încurce cu nimeni?

— Asta-nseamnă că nu ai prieten?

întrebă străinul, cu ochii îngustaţi.

— Vezi-ţi de treaba ta, replică iritată Rachel.

— Pot să aflu.

— Da’ cine eşti tu, detectivul magazinului? râse ea, cu nervozitate.

Apoi, simţindu-se în avantaj, adăugă rece:

— Te-aş ruga să mă laşi să plec.

— Acum câteva minute, vorbeai altfel.

— Mă luaseşi prin surprindere.

Râzând uşor, necunoscutul îi eliberă mâna.

— Atunci, ce-ai zice de un pact de neagresiune? S-o facem doar pentru distracţie?

— *Ce* să facem?

— Hai, că ştii tu…

Îi studie atent expresia.

— Sunt dispus să-mi asum riscul, dacă vrei şi tu.

— Riscul…?

— Sau numai gura e de tine? continuă el. Eşti laşă? Ţi-e frică să rişti?

— Nu văd ce risc ar fi… răspunse Rachel înainte de a-şi da seama la ce se expunea. Îşi muşcă buza.

Imediat, străinul profită de ocazie.

— Atunci, dacă inima şi libertatea ta nu sunt în niciun pericol, îţi asumi riscul cu mine, Rachel Jackson? Ştii bine că are sens! continuă el, râzând.

Pe Rachel, însă, o preocupa altceva.

— Îmi ştii *numele!* exclamă ea. Cum Dumnezeu l-ai aflat?

Apoi, făcu ochii mari.

— Eşti *într-adevăr* detectivul magazinului?

Cuvintele ei îl făcură să chicotească,

încântat.

— Ar trebui să ai atâta minte încât să te interesezi de numele bărbaţilor care te invită la masă! comentă el enigmatic, apoi se uită la ceas şi adăugă, în timp ce grupurile de invitaţi se dădeau la o parte ca prin minune din faţa lui: o să ne mai vedem. Îmi poţi da răspunsul mai târziu!

Încă ameţită de neaşteptata confruntare, Rachel auzi un glas răsunând peste rumoarea din sală, după care domnul Maynard ceru să se facă linişte.

— Doamnelor şi domnilor! anunţă el, ridicând mâinile să le atragă atenţia.

În timp ce ţăcănitul tacâmurilor se stingea, domnul Maynard începu discursul de prezentare a noului director. Mulţimea se îndesa să vadă mai bine, împingând-o pe Rachel spre primele rânduri. Observă mulţumită că străinul din lift dispăruse

printre invitaţi.

În jurul domnului Maynard se adunaseră membrii direcţiunii, cu zâmbetele benigne ale unora care oficiază decernarea unui mare premiu. Apoi, ca la un semnal, începură să aplaude politicos, întorcându-se spre unul dintre ei.

Iar Rachel avu cel mai mare şoc din viaţa ei.

Capitolul 2

— Nu!… exclamă în şoaptă Rachel.

Detectivul magazinului?

— Doamne fereşte, murmură ea, cum am fost în stare?

— Iar acum, continuă domnul Maynard, cu un zâmbet fudul, vă las în grija celui mai nou membru al comitetului

nostru de conducere, domnul Elliot Priest!

Doi ochi albaştri măturară mulţimea cu privirea, oprindu-se doar un moment când îi întâlnită pe ai ei, pentru ca imediat să revină spre prezidiu, cu o lucire de veselie vizibilă, în timp ce Elliot Priest li se adresa mai întâi celorlalţi directori, apoi şi restului participanţilor.

Discursul lui fu scurt şi amuzant. Imediat, se observă că îi cucerise pe toţi. În timp ce reveneau la etajele inferioare, Rachel distinse emoţia în sporovăielile celor din jur. Singurul subiect: noul director, Elliot Priest.

— Bine lucrat, Rachel! spuse Lulu, urmând-o în camera angajaţilor. V-am văzut! Pariez că-ţi va schimba concepţiile cu privire la celibat!

— *Glumeşti!* se răsuci Rachel cu faţa spre ea. El e omul din lift despre care ţi-

am vorbit, exact genul de afemeiat pe care vreau să-l evit. Dacă-ţi închipui că unul ca el îmi poate schimba gândurile, înseamnă că nu mă cunoşti deloc! N-am de gând să-mi compromit ambiţiile pentru o vâjâială scurtă – iar de la unul ca el, nici nu mă pot aştepta la altceva!

În sinea ei, Rachel recunoştea că nu numai complicaţiile unei scurte aventuri o speriau, ci mai degrabă faptul că nu-şi putea imagina o relaţie care n-ar fi presupus o implicare totală. Avea, astfel, două motive serioase pentru a-l ţine pe Elliot Priest la distanţă!

Şi-n plus, avea destule pe cap şi fără să-şi mai piardă timpul gândindu-se la bărbaţi. La orice bărbaţi.

După o zi obositoare la magazin, Rachel ar fi preferat să se odihnească o

oră, două, dar Ray îi ceruse să vină mai devreme, pentru a citi contractul pe care i-l redactase.

— Vrei să-l semnez acum? întrebă ea, căutând în jur un pix, după ce citi scurtul contract.

— Nu, ia-l acasă şi studiază-l împreună cu cineva. Nu-s un rechin, iubito. Şi vreau să fii mulţumită.

O bătu pe umăr, părinteşte.

— Am o fiică de aceeaşi vârstă cu tine. E dansatoare şi are un prieten stabil, cumsecade, care-i poartă de grijă. Poate ai şi tu unul? Citiţi-l împreună şi, dacă ai vreo îndoială, poţi cere oricând sfatul unui avocat. Trebuie să fii liberă să profiţi de orice ocazie, dacă vrei să ajungi la vârf, nu poţi face greşeala de a te lega prea strâns de cineva.

Rachel era de acord cu acest lucru,

deşi nu tocmai în sensul la care se referise Ray.

— Ştiu că am nevoie de libertate, spuse ea zâmbind. Dar, dacă treaba se pune pe roate cu adevărat, voi avea nevoie de un manager, nu?

Chicotind, Ray clătină din cap:

— Dacă eram mai tânăr cu douăzeci de ani, draga mea, nici nu era nevoie s-o menţionezi! Dar ai nevoie de un om tânăr, la curent cu actualitatea. Am să mă interesez. Mai am relaţii şi e clar că ai nevoie de un om care să ştie să tragă sforile, şi să fie şi de încredere. Chiar n-ai niciun prieten care să te ajute?

Rachel îşi înclină capul, cochet.

— Numai pentru aşa ceva n-am timp. Cum spuneam, am nevoie de libertate.

Însufleţită că situaţia progresa atât de bine, cântă cu şi mai multă vervă şi,

când termină, aplauzele se prelungiră mult timp după ce revenise în cabină. Îşi scoase peruca pe care Lulu îi permisese s-o ia cu împrumut, punând-o pe suportul de pe masa de toaletă. Se părea că nu avusese o idee prea inspirată. În lumina reflectoarelor, peruca fusese călduroasă şi incomodă, dar arăta bine, iar Ray îşi menţionase din nou dorinţa de a fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Asta-i adevărata Zia, adăugase el. Mor după ea!

Se auzi o bătaie în uşă. Când Rachel răspunse, apăru unul dintre chelneri, cu o sticlă de şampanie şi un trandafir, pe o tavă. Le puse pe masa de toaletă, apoi îi întinse un bilet.

„Scuze că te iau atât de direct, dar ai accepta o invitaţie?” scria pe hârtie. Semnătura era indescifrabilă.

— Spune-i că-i mulţumesc, dar nu pot primi.

Apoi ridică privirea, întrebând:

— Trebuie să restitui şi şampania?

— Probabil că asta l-ar jigni, răspunse ospătarul, după care adăugă, cu un zâmbet: nu vrei să ştii cum arată?

— Îmi imaginez. Ca la vreo patruzeci şi cinci, scund, gras, chel şi cu o soţie plecată la ţară, nu?

— Nu, clătină din cap chelnerul. Mă tem că te înşeli din toate punctele de vedere. Şi e unul din cei mai fideli clienţi ai noştri. Şefului nu i-ar plăcea să afle că s-a supărat.

— Vrei să spui că trebuie să beau cu el?

Dintr-odată, Rachel simţi un fior pe şira spinării. Oare intra la apă numai cântând într-un asemenea local? Mama ei

o bătuse la cap cu o mulţime de avertismente cumplite despre depravarea moravurilor londoneze. Dar Ray era curtenitor şi conducea un club extrem de respectabil. Singura dovadă de depravare o întâlnise în persoana – eminent de respectabilă! – a domnului Priest. Cu un uşor oftat, Rachel reveni la realitate.

— Cred că e mai bine să-i duci totul înapoi, cu mulţumiri, murmură ea. N-aş vrea să-şi facă o impresie greşită.

După ce ospătarul plecă, ridicând din umeri, Rachel se privi în oglindă, încruntată. Acestea erau situaţiile în care avea nevoie de un manager. Un om de încredere, aşa cum îi recomandase Ray.

Se demachie şi se îmbrăcă pentru plecare. Fără îndoială, îşi putea purta singură de grijă. Iar dacă nu, nu-i rămânea decât să înveţe.

Cu o senzaţie de efort tot mai mare, Rachel reuşi să se târască până la serviciu, a doua zi dimineaţa. Ştiind că întârziase din nou, alergă spre lift, dar acesta porni chiar de sub nasul ei.

Un chicotit încântat făcu să i se taie respiraţia.

— Ai întârziat, sau am ajuns eu mai devreme?

Elliot Priest apăru lângă ea, tăindu-i calea spre scară.

— Ambele, probabil, mormăi Rachel.

— Nu ţi-aş da primă pentru punctualitate, Rachel.

Din expresia lui nu putea ghici dacă era o mustrare formală sau nu. Rachel îşi muşcă buzele.

— Dar, cu siguranţă, îţi admir alte calităţi, mult mai interesante, continuă el,

coborând glasul.

Rachel se îndreptă de spate.

— Întrucât am întârziat, cum pe bună dreptate mi-aţi atras atenţia, îmi daţi voie să trec?

— Vrei să faci condiţie fizică? glumi el, fără să se mişte din loc. De ce nu iei liftul?

— Tocmai a plecat, replică Rachel, iritată.

Ar fi spus mult mai multe, dar acum ştia cu cine avea de-a face.

— Nu te pot lăsa să urci cinci etaje în fugă, ajungând la post transpirată şi obosită, remarcă Priest, binevoitor.

Înainte ca Rachel să-i ghicească intenţiile, o luă de braţ, conducând-o spre liftul direcţiei.

— Lăsaţi-mă…

Priest apăsă pe butonul de

deschidere a uşilor.

— Nu pot intra aici, n-am voie! exclamă Rachel, smucindu-se înapoi.

— Îţi dau *eu* voie. Vrei aprobare scrisă, în triplu exemplar?

În ochii lui continua să se citească umorul, dar Rachel avea sentimentul neplăcut că acea lucire putea deveni periculoasă cât ai clipi.

— Sunteţi obişnuit să nu vă contrazică nimeni, nu-i aşa? întrebă ea, ezitând.

Priest o împinse înăuntru, hotărât.

— Cu tine se pare că numai forţa dă rezultate.

Uşile se închiseră în urma lor. Rachel se retrase într-un colţ, încruntată.

— Conform datelor tehnice, avem cam treizeci de secunde pentru a spune tot ce-avem de spus, până la etajul cinci,

începu Priest. Deci…?

Rachel îl privi cu ostilitate.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să folosesc ascensorul direcţiunii. Sunteţi foarte amabil.

Ochii lui se înveseliră.

— Ce drăguţ! Dar nu scapi aşa uşor. Au trecut zece secunde. Şi nu-s obişnuit cu aşa ceva. Majoritatea femeilor cu care mă întâlnesc fac parte din înalta societate – merge foarte uşor. Cu tine, trebuie s-o iau de la zero şi mă simt ca un adolescent speriat de un refuz. Mi-e mai frică decât la o lansare cu parapanta.

Rachel râse scurt şi întoarse capul, dar peste tot se vedeau numai ochii lui albaştri şi vesel, reflectaţi în oglinzile din cabină. Fu nevoită să închidă ochii.

— Nu face mutra asta, o preveni el, vorbind pe nerăsuflate, arăţi foarte

vulnerabilă şi cred că va trebui să sărut buzele astea ca să aflu dacă-s atât de gingaşe pe cât par. Şi au trecut douăzeci şi cinci de secunde, mai avem cinci. Rachel, iei cina cu mine diseară?

Rachel deschise ochii.

— Treizeci de secunde, anunţă Priest.

Liftul se opri.

În timp de uşile începeau să se deschidă, Priest trecu în faţa ei.

— Ei bine?

Rachel dădu să-l ocolească.

— Am întârziat. Mi-aţi atras deja atenţia.

În sfârşit, ajunse pe culoar. Dar, spre îngrijorarea ei, Priest o urmă.

— Ce faceţi? protestă ea. Nu e etajul dumneavoastră!

— Pot profita de ocazie ca să fac o inspecţie. Arată-mi unde lucrezi, îi ordonă

el.

— Mă duc să-mi iau lucrurile de la vestiar – nu puteţi intra acolo!

Probabil arăta îngrozită, căci Priest îşi aruncă pe spate capul, cu un hohot de râs.

— Ce s-o fi întâmplând acolo, de n-am voie să văd? comentă el ironic. O şcoală clandestină de pariuri, sau ce?

— Păi, explică ea derutată, sunt numai fete. Poate se schimbă, sau…

Priest chicoti din nou, făcând-o să-şi dea seama că o tachinase.

— Mă faceţi să mă simt ca o proastă, mormăi Rachel, pornind pe coridor.

— Mai încet!

O ajunse din urmă în apropierea uşii.

— Încă nu mi-ai dat răspunsul. Diseară? Sau în altă seară?

— Pentru numele lui Dumnezeu!

exclamă Rachel. De ce mă forţaţi?

— Fiindcă altfel n-ajungem nicăieri.

Rachel îşi strânse buzele.

— V-am mai spus: nu ne putem întâlni.

— Nu vrei, mai bine zis.

— Nu pot. Şi nici nu vreau. Ce contează? Răspunsul rămâne nu.

— Crezi tu că e nu, dar numai pentru că nu recunoşti că ai vrea să fie da. Ai vrea, nu-i aşa? insistă Priest, privind-o atent.

— Mă îndoiesc că are vreo importanţă! replică Rachel, aruncând flăcări din ochi.

— N-o fi având. Chiar dacă ai fi atât de nesinceră încât să spui nu, aş lua-o doar ca pe un semn că e necesară mai multă muncă de lămurire.

Rachel încercă să facă un pas înapoi,

dar se izbi cu spatele de perete.

— Nici nu mă mir că v-au primit în consiliu, mormăi ea, încercând să-i evite privire.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Probabil că tot cu forţa aţi ajuns şi acolo.

— Şi pentru că sunt nepotul preşedintelui, adăugă el, pe un ton fermecător.

„De ce nu plec?” se întrebă Rachel. „Fiindcă s-ar lua după tine”, sosi imediat răspunsul.

— Răspunsul rămâne nu, insistă ea, fără convingere.

— Dar nu e cel pe care vrei să-l dai.

Din cine ştie ce motiv, Priest părea mai sigur pe sine.

— Cerd că aşa arătaţi şi când vă impuneţi punctul de vedere la şedinţe,

remarcă ea, cât putea de caustic.

Chicotind încet, Priest se apropie.

— Sper ca la şedinţe să nu arăt aşa, murmură el, ridicând o mână pentru a o atinge uşurel pe umăr.

Un moment, se uitară unul la altul, ca două personaje dintr-un tablou. Între ei părea să se acumuleze o tensiune intensă.

Rachel o simţi, ştiind că o simţise şi el. Un moment, în minte i se ivi viziunea vieţii ei fără Elliot Priest – faima, succesul, satisfacţia ambiţiilor împlinite, toate păreau lipsite de orice sens. În clipa următoare, Rachel alungă imaginea, cu un gest nervos.

— Credeţi-mă că nu ne putem întâlni. În fiecare seară sunt ocupată.

— Urmezi vreun curs? întrebă el, încruntându-se.

Rachel coborî privirea, vinovată.

— Cred că spui asta numai pentru că ţi-e frică, urmă Priest. Am mai spus – hai s-o facem doar de distracţie. Fără obligaţii, fără niciun motiv de teamă. Să ne întâlnim doar atâta timp cât vrem. De ce nu?

— V-am mai spus, răspunse Rachel cu voce slabă, nu am *timp…*

Cu cât Priest insista mai mult, cu atât se simţea mai hotărâtă să tacă. O cuprinsese din nou timiditatea. Sfiala aceea paralizantă. Nimic n-o oprea să-i explice de ce nu putea primi invitaţia. În minte, însă, îi revenea argumentul pesimist: cine mă cred, să mă dau drept cântăreaţă de night-club, când nu sunt decât o fată ca oricare alta? Părea o asemenea înfumurare! Dacă-i spunea, probabil că Priest ar fi izbucnit în hohote de râs.

— Ce se-ntâmplă în creieraşul ăsta al tău întortocheat, Rachel?

— Nimic, murmură ea, simţindu-se învinsă de complexitatea propriilor ei gânduri. Nu se întâmplă nimic. Nu vreau decât să mă apuc de lucru.

— Ei, haide, insistă el nerăbdător. Ce-i cu tine? Nu-ţi sunt indiferent. Se vede foarte clar. Ce te reţine?

Imobilizată lângă perete şi prizonieră a propriilor ei sentimente, Rachel nu mai putu decât să se răstească.

— Sunteţi cel mai arogant om pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc vreodată! şuieră ea. Tot timpul vă daţi aşa la subalterne? Cu ce drept vă impuneţi voinţa oamenilor, când ei nu vă vor?

Un moment, Priest păru şocat, apoi îşi regăsi politeţea dintotdeauna.

— Nici nu m-aş gândi să-ţi impun

voinţa mea, cum spuneai, dacă nu mi-ai fi dat de înţeles că atenţiile mele te bucură, spuse el, cu stoicism. Îţi poţi dicta propriile cuvinte, dar nu eşti la fel de stăpână pe limbajul trupului, pe expresia din ochi, pe…

Îşi desfăcu mâinile.

— … pe toate. Rachel, nu-s chiar atât de insensibil încât să nu-mi fi dat seama că şi tu ai simţit acelaşi lucru, acum câteva momente.

— Care lucru? ripostă ea, strângând pumnii. Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Da, sigur că n-ai habar, i-o întoarse Priest, sarcastic. Las-o moartă, Rachel. Tremuri de frică. Nu mă întreba de ce…

Ezită, când îi veni o nouă idee, după care o întrebă prudent, mai blând:

— Sper că n-ai fost molestată cândva, nu? Asta să fie problema…?

Rachel ridică ochii spre tavan.

— Da’ ştiu că aveţi o imaginaţie înfierbântată… pentru un *om de afaceri,* adăugă ea, pe cel mai jignitor ton posibil.

— Nu numai imaginaţia mi-e înfierbântată, după cum s-ar putea să descoperi în orice moment, replică el, privind-o exasperat. Mă crezi arogant. Eu te găsesc enervantă. Cu asta suntem chit? Putem începe de-aici?

— Ascultaţi, am întârziat deja zece minute…

— Dă-le dracu’! i-o reteză Priest.

— E nedrept faţă de celelalte fete. Lucrăm în echipă.

Priest îşi desfăcu palmele, într-un gest de capitular.

— Bine… La asta nu m-am gândit.

Apoi, spre surprinderea ei, se apropie şi o apucă de umeri atât de tare, încât lui

Rachel i se înmuiară genunchii. Nu mai râdea. Buzele lui – pline, senzuale, parcă făcute anume pentru sărut – se strânseseră într-o linie crispată, iar în ochii albaştri pluteau nori de furtună.

— Inaccesibila Rachel… scrâşni el. Ar trebui să-ţi ard o mamă de bătaie, numai ca să te lămureşti cine-i şeful.

Ca şi cum Priest ar fi fost gata să-şi pună ameninţarea în aplicare, Rachel replică:

— Sunteţi şeful magazinului, dar nu şi al *meu,* domnule Elliot Priest…

— … să vă intre bine-n cap! încheie Priest fraza în locul ei. Degeaba, nu mă dau bătut, adăugă, cu acel chicotit cald şi atât de atrăgător. Asta să-ţi intre <MIţ>le bine în cap! Şi-acum, valea, că de nu, te concediez pentru nepunctualitate.

— Aţi fi în stare!

Rachel se strecură din strânsoarea lui, cu genunchii încă tremurându-i.

— Dacă spune cineva ceva, sper că veţi fi atât de gentleman încât să-i explicaţi şefei mele de ce am întârziat atât de mult! adăugă ea.

— Voi încerca să-i explic şi de ce arăţi atât de înfierbântată şi tulburată, Miss Jackson! strigă Priest în urma ei.

— Nu din cauza *dumneavoastră!* aruncă Rachel peste umăr.

Priest porni după ea, ajungând-o din urmă aproape de camera personalului. Ochii li se întâlniră din nou.

— O adevărată luptătoare, nu-i aşa, Miss Jackson? zâmbi el feroce. Din ce în ce mai bine. Nimic nu-mi place mai mult decât o încăierare zdravănă!

Şi, cu aceste cuvinte, porni spre scară, unde dispăru urcând treptele câte

trei o dată.

Oftând ca o locomotivă cu aburi, Rachel deschise uşa. Şi când se gândea că ziua abia începuse!

Capitolul 3

Clubul era mai plin decât în serile trecute şi, când şeful de sală îi conduse pe Lulu şi cei doi însoţitori ai ei la masa rezervată în rândul întâi, mai mulţi clienţi întoarseră capetele să vadă cine beneficia de un asemenea tratament preferenţial. După ce se asigură că se instalaseră cu bine, Rachel nu mai întârzie, ducându-se direct la cabină.

Era nervoasă, nemulţumită şi destul de temătoare. Ca şi cum întâlnirea de dimineaţă cu Elliot Priest n-ar fi fost

destul de iritantă, Lulu îi spusese încă un lucru care o neliniştea. Seara, tocmai când pleca din magazin, domnul Priest venise la ea ca s-o întrebe dacă Rachel plecase deja. Aflând că da, fusese dezamăgit – iar Lulu, părându-i rău pentru el, pomenise în treacăt unde se duceau în seara aceea.

— Şi ce-a răspuns? întrebă Rachel, aplecându-se peste masa cafenelei unde stabiliseră să se întâlnească înainte de a merge la club.

— A spus… zâmbi Lulu ca o pisică, a spus că s-ar putea să arunce şi el o privire, cândva.

— *Cândva?* Asta ar putea însemna oricând. Chiar şi săptămâna viitoare.

— Sau astă seară? Eu, cel puţin, aşa am înţeles!

— Sper că nu, mormăi Rachel, arţăgoasă; n-ar fi suportat gândul că ochii

aceia ca două lasere o sfredeleau din întuneric; apoi, înălţă capul. Şi ce-a spus despre faptul că eu cânt aici?

Lulu ridică din umeri.

— Pe-asta n-am apucat să i-o spun. A plecat val-vârtej.

— Cred că doar din politeţe a spus că va veni, murmură Rachel.

După reprezentaţie era atât de obosită încât nu-i mai ardea să se alăture grupului de invitaţi, dar bunul simţ o obliga. Ray îi făcu un grog şi i-l aduse în cabină.

— Când ai de gând să renunţi la munca de la magazin? o întrebă el, observând cât de palidă era fără machiaj.

— Curând, Ray. Dar încă nu îndrăznesc să tai toate punţile cu trecutul.

— Eşti înţeleaptă că nu renunţi la un serviciu bun şi sigur ca ăsta. Totuşi, într-o

bună zi va trebui s-o faci.

Se întoarse să plece, apoi adăugă:

— Apropo, aseară ai trimis înapoi o sticlă de şampanie. Nu-ţi face griji, am să te protejez. Mă poţi considera un înlocuitor de tată, iar pentru Henry sunt gata să bag mâna-n foc. E un burlac aproape dezirabil.

— Ray, zâmbi vag Rachel, *ştii* care sunt părerile mele.

— A venit şi azi, chicoti Ray. Să-l refuz din nou?

Zia fusese înlocuită de Rachel. Aceasta îşi privi în oglindă obrajii ca piersica şi părul, cu obişnuita sa culoare şatenă lipsită de strălucire.

— Vrea s-o vadă pe Zia?

— Sigur că da.

— Atunci nu-ţi rămâne decât să-i spui că a plecat deja.

Ray chicoti din nou.

— Înţeleg ce vrei să spui. Aşa, măcar, nu se va simţi jignit. Te duci la prietenii tăi?

Rachel dădu din cap, înăbuşindu-şi un căscat. Spera doar ca invitaţii să nu stea prea mult.

Apariţia ei de cealaltă parte a luminilor rampei trecu neobservată, cu excepţia a doua sau trei capete care se întoarseră să-i admire frumuseţea naturală. Bănuia că arăta într-adevăr cu totul altfel şi se bucura că putea să circule incognito. Numai cei din grupul ei ştiau că ea era fata care cântase pe scenă cu o jumătate de oră în urmă.

— Ai fost senzaţională, iubito! o întâmpină Lulu.

Cei doi bărbaţi înclinară şi ei din capete, a încuviinţare.

— Şi sunt încântată că mica noastră contribuţie ţi-a folosit, continuă Lulu, referindu-se la peruca argintie din vitrină. Mâine seară, că tot avem program prelungit, te ducem la raionul cu articole de seară, ca să-ţi găseşti un echipament şi mai fantastic!

— Nu pot cheltui prea mult, murmură Rachel, frântă de oboseală, la gândul că acum mai trebuia să înfrunte şi excesele de entuziasm ale lui Lulu.

Deodată, Lulu o atinse pe braţ.

— Ia uite-acolo, lângă uşă! şopti ea. Deci, tot a venit!

Rachel privi prin pâcla de fum albăstriu. În uşă se vedea silueta unui bărbat în sacou de seară, luminat din spate.

— Elliot Priest, şuieră Lulu, când o văzu pe Rachel încruntându-se. A spus că

voia să vină, dar nevăzându-l am început să cred că aveai dreptate…

— Tocmai a sosit? întrebă Rachel.

— Aşa se pare…

Rachel simţi un val de uşurare. De ce conta dacă Elliot Priest îi văzuse sau nu numărul, în pielea seducătoarei şi toridei Zia? Nu ştia. Ştia numai că era uşurată.

Nu peste mult, legă o conversaţie cu Derek, fratele lui Lulu, dar cu coada ochiului continua să urmărească toate mişcările lui Elliot, la o masă din apropiere. Acesta zări curând grupul lor, iar Rachel îi simţi privirea, în timp ce ridica paharul într-un gest de salut. Politeţea o obligă să răspundă.

După un timp, Elliot se apropie.

— Aţi ajuns la timp ca s-o ascultaţi pe Zia? întrebă Lulu, cu însufleţire.

— Zia? Asta cine mai e, vreo

dansatoare cu şerpi şi numere exotice? glumi Elliot.

— Păi, de fapt…

— O cântăreaţă de mâna a treia, interveni acid Rachel. Nu cred c-ar fi pe gustul dumneavoastră, domnule Priest.

Le aruncă o privire prevenitoare celorlalţi, care se uitau la ea surprinşi, apoi se întoarse din nou spre Elliot.

— Trebuie să recunosc că gusturile mele se îndreaptă mai mult spre operă decât spre cabaret, confirmă Elliot, privind-o drept în ochi. Ce-ai zice de-un dans?

— Nu se potriveşte… începu Rachel, şovăitoare.

Dar Elliot se ridicase deja, iar Rachel, nevrând să provoace o scenă, nu putu decât să-i accepte mâna pe care i-o întinsese.

Îşi pregătise replica, dar în momentul când trupurile li se atinseră simţi că i se fereca limba. Parcă i-ar fi absorbit toată voinţa, doar privind-o.

— Continui să te opui? îi murmură el la ureche. De ce te osteneşti? Suntem în paradis, nu-i aşa? Tu, eu şi muzica.

— Parc-am fi într-un roman prost!

— Când emoţiile sunt intense, clişeele vin de la sine. Ca un pacient care se trezeşte în spital rostind nemuritoarele cuvinte: „Unde mă aflu?” Nu contează dacă e un clişeu, ci dacă e sincer.

— Parcă era vorba să dansăm…?

Mâinile lui îi cuprinseră trupul, într-o învăluire caldă.

— Aşa ţi se pare? Eu am mai degrabă senzaţia că facem dragoste.

— Elliot, încetează! protestă Rachel, încercând să se retragă.

— Nu pot.

— Nici măcar nu încerci!

— Ştiu. Aş prefera să continuu aşa la nesfârşit – plus încă alte două, trei lucruri, poate. Ai vrea să-ţi arăt la ce mă gândesc, mai încolo?

— Te joci cu mine! Nu-s genul tău! izbucni ea.

— Şi care e genul meu? se interesă Elliot, lipindu-şi buzele de părul ei.

— Fetele care au de toate, răspunse apăsat Rachel, şi care pot face faţă unor bărbaţi ca tine!

— Greşit, zâmbi el, privind-o cu un zâmbet care-i trimise fiori pe şira spinării. *Tu* eşti genul meu, Rachel Jackson – dulcea şi inocenta Rachel!

Rachel tăcu. După o lungă pauză, Elliot continuă:

— Şi nu mă joc cu tine. Cred că pur şi

simplu n-ai mai cunoscut bărbaţi ca mine.

Melodia lentă pe care dansau se termină, iar trioul atacă un potpuri de vechi hituri rock ’n’ roll. Elliot o conduse într-o margine a ringului.

— Aş vrea să mai vorbim, dar nivelul de decibeli e prea ridicat. Ce-am putea face, ai vreo propunere?

Rachel clătină din cap, privind spre masa unde stăteau Lulu cu fratele şi cu iubitul ei.

— Se pare că însoţitorul tău şi-a găsit altă parteneră, o informă Elliot. Te deranjează?

— În niciun caz. E fratele lui Lulu, în seara asta ne-am cunoscut…

Se întrerupse, când văzu zâmbetul de satisfacţie de pe chipul lui Elliot.

— Perfect, replică el. N-aveam chef de încăierări.

Înainte ca Rachel să comenteze, continuă:

— Hai să ne întâlnim mâine cât de devreme putem. Unde iei prânzul de obicei?

Rachel îi privea buzele, captivată de mişcările mărunte şi repezi cu care formau cuvintele, ca şi cum acestea ar fi învăluit-o într-o vrajă.

— Poftim…? întrebă ea, aplecându-se mai aproape, cu ochii tot spre buzele lui.

— Aşa e mai bine, comentă Elliot, cuprinzând-o de talie. Stai lângă mine şi să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe.

— Dar ce spuneai? insistă Rachel, încercând să-şi alunge senzaţia de ameţeală.

— Te-am întrebat unde obişnuieşti să mănânci de prânz.

— A… În camera personalului,

desigur.

— Sandvişuri în camera personalului… şopti el, în extaz. Delicios! Ce n-aş da să mă inviţi şi pe mine…

— Elliot, *nu!*

Elliot râse de expresia ei îngrozită.

— Atunci, să ne întâlnim în altă parte. Undeva unde nu ţi-e ruşine să fim văzuţi împreună.

— Halal ruşine! Dar nu vreau să devin subiect de bârfă.

— Atunci, mâine.

Îşi lipi buzele de părul ei, iar când luminile din sală se stinseră, pentru ca pe scenă să înceapă numărul comic, profită de întuneric pentru a-i depune un sărut arzător pe colţul gurii.

Rachel se prefăcu atrasă de glumele cam deocheate care făceau deliciul asistenţei, dar de fapt nu voia decât să

scape. Vraja atingerii lui Elliot îi ferecase gândurile, astfel încât nici nu-şi mai dădea seama ce se întâmpla cu ea. În viaţa ei nu mai cunoscuse asemenea emoţii. N-aveau niciun sens.

Rachel ajunse acasă la trei dimineaţa, mulţumită că Ros nu fusese la club ca pe urmă s-o piseze cât de atrăgător era Elliot şi cum, după opinia ei, „oamenii au nevoie de oameni”, amplificând totul până proporţiile unei „legături serioase” – lucru de care nici nu putea fi vorba. Acceptase o întâlnire la prânz. Nimic mai mult.

* * *

Dimineaţa se târa ca melcul. Rachel refăcuse de trei ori aranjamentul unei vitrine. Nu ieşea, şi pace! Manechinele ar

fi trebuit să arate graţioase, elegante, inspirând o linişte suverană. Când colo, două dintre ele păreau gata să se ia de păr, în timp ce ai treilea le privea cu o expresie de dispreţ detaşat.

— N-au să vândă nicio haină, când arată aşa, îi spuse ea lui Lulu care tocmai venea cu accesoriile.

— Te frământă ceva?

— De ce să mă frământe?

— Se vede din felul cum ai pus manechinele.

— Nu eu le-am pus. Aşa vor ele să stea.

— Vorbeşte subconştientul din tine. Conflicte, conflicte… Am citit eu, într-o carte. E la fel ca jocul copiilor cu păpuşile, ca să-şi rezolve problemele emoţionale din adâncul sufletului.

— Ce deşteaptă eşti în dimineaţa

asta, Lulu!

— Rezultatul serii petrecute cu fratele meu. Unde vrei să le pun pe astea? Încă nu pot să le aplic, dacă le schimbi iar poziţiile.

Lăsă accesoriile într-un colţ al vitrinei şi plecă, adăugând:

— Să mă anunţi când termini.

Rachel îşi dădu toată silinţa, dar nu reuşi să obţină un rezultat satisfăcător. Se întreba dacă nu cumva Lulu avea dreptate. Totuşi, în timp ce-şi mânca sandvişurile în camera personalului, îşi spuse cu deplină convingere că nu avea absolut nicio problemă.

— Cine vrea cafea? întrebă o fată de la Haberdashery.

— O pregătesc eu.

Rachel se ridică. Avea nervi. Prefera să facă orice, numai să nu stea degeaba.

— Cred că mă surmenez, comentă ea, fără a se adresa cuiva anume. Nu mă pot concentra.

Lovi grămada de ceşti, spărgând una. Elliot o invitase la prânz. Iar acum era două fără douăzeci. Avusese dreptate în privinţa lui, tot timpul.

Tocmai turna apa clocotită în ceşti, când intră o fată de la raionul de parfumerie.

— Aici erai, Rachel. Ai un mesaj din paradis.

— Din paradis…?

În clipa următoare, îşi aminti că aşa numeau etajul şapte. O trecu un fior, apoi un val de fierbinţeală. Următoarele cuvinte ale feţei o izbiră ca un duş rece.

— E de la secretara lui Hilda.

— Ce vrea moş Hilda de la tine? întrebă Lulu, nedumerită.

— Probabil e vorba de vitrina de azi-dimineaţă, mormăi Rachel, roşind.

Liftul o urcă lin până la etajul şapte, unde Rachel păşi pe mocheta bleumarin, ca o înotătoare avântându-se pe apele unei mări necunoscute. Dar, după numai câţiva paşi, simţi o mână pe umăr. Se răsuci brusc, nimerind drept în braţele lui Elliot.

— Dac-ai mâncat deja, am să mă supăr foc.

Rachel făcu un pas înapoi.

— Bineînţeles că am mâncat! exclamă ea. E aproape ora două.

— Mai mănâncă o dată, cu mine.

— Tocmai am fost chemată la Hil… la domnul Maynard, vreau să spun, declară ea, înţepată.

— Era de la mine, fraiero. Vino-ncoace.

Începu s-o tragă spre una dintre

numeroasele uşi care mărgineau coridorul.

— M-au agăţat într-o şedinţă de consiliu şi n-am reuşit să scap, îi explică el, în treacăt. N-am crezut că te deranjează, din moment ce nu stabiliserăm o oră anume.

— Şi nu puteai să-mi trimiţi un mesaj?

Neluându-i în seamă protestele, Elliot o conduse la o masă de pe balcon, acoperită cu o pânză albă. Peste balustrada ornamentală de gresie se vedeau acoperişurile Londrei.

— Ai dreptate, aşa ar fi trebuit să fac. Măcar bea un pahar de vin şi mănâncă o prăjitură. Sau preferi o cafea? O îngheţată, sau o felie din acest splendid tort? continuă el, scrutând deserturile de pe masă.

— Nu vreau nimic, dar tu trebuie să mănânci.

— Asta am să şi fac. Şi voi destupa o sticlă de vin, iar dacă n-o terminăm acum, va trebui să revii după program şi… Rachel, de ce n-avem noi niciodată timp să stăm de vorbă în linişte, ca oamenii? La ora trei am o întâlnire cu finanţatorii.

Se uită la ceas, apoi destupă sticla şi-i turnă un pahar.

— Te rog.

Rachel începu să se joace cu paharul, fără a-l ridica labuze.

— Ar trebui să mă întorc în secţie.

— Peste câteva minute. Altfel, voi fi nevoit să mănânc singur.

— Şi e chiar aşa de rău? nu-şi putu ea stăpâni un zâmbet vag.

— Dezastruos.

— Elliot…

Făcu o scurtă pauză.

— N-avem nicio şansă, aşa-i?

— Să ce? întrebă el.

— Să… continuăm să ne vedem…

— De ce naiba n-am avea nicio şansă? O doreşti, o doresc şi eu. Şi-acum, lasă problema asta – am mai discutat-o. Te prefaci indiferentă, în timp ce ochii… toate… gesticulă el vag, îţi contrazic cuvintele.

— Am discutat-o, dar n-am rezolvat-o. Există o obiecţie la care nu m-am gândit.

Nu ştia de ce nu-i mărturisea adevărata obiecţie. Pentru moment, aceasta părea destul de serioasă.

— N-are niciun rost.

— Ce anume?

— Să te tot gândeşti la obiecţii. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum că nu mă impresionează, oricare ar fi ele,

adăugă el.

— Peste asta nu cred că poţi trece la fel de uşor. Sunt salariată. Pe când tu…

— Da…? o încurajă el.

— Tu eşti nepotul patronului, pentru numele lui Dumnezeu! Ne desparte o lume întreagă!

— Gogoşi!

Rachel se îndreptă de spate.

— Eşti director, Elliot. Nu merge…

— Sunt director, într-adevăr. Deci, asta te deranjează? Nu-ţi dai seama că tot eu aş fi şeful, chiar şi dac-aş fi vânzător de ziare? Ai să te obişnuieşti. Sunt foarte înţelegător, când ajungi să mă cunoşti.

— Nu zău? replică ea, cu o privire acidă. Rămân la convingerea mea – că n-avem nicio şansă.

— Ai să te adaptezi. Pariez că înveţi fantastic de repede. Uită-te ce repede te-ai

adaptat la viaţa în capitală, după numai trei luni. Problema ta e că n-ai încredere în tine însăţi.

După o lungă tăcere, Rachel întrebă:

— Se vede chiar atât de bine?

— Mă tem că da, chicoti Elliot. Asta ador la tine. Eşti atât de diferită de femeile opace şi sigure pe sine din oraşul ăsta! De fapt, din care parte a ţării eşti?

Îi evită privirea.

— Din Dorset… Tata e fermier.

— Aha, aşa se explică inocenţa!

Inocenţă? Ce-ar fi zis dacă afla că era cântăreaţă de cabaret? Tocmai se pregătea să i-o spună, când Elliot se uită din nou la ceas, cam nerăbdător.

— Acum trebuie să plec. Bea-ţi vinul, şi la ora şase să fii aici.

Ajunsese la jumătatea drumului spre uşă, când vocea lui Rachel îl opri:

— Elliot, *nu pot.*

Se întoarse spre ea, încruntat.

— Ai de gând să încetezi, te rog?

— Dar ăsta-i adevărul. Ai uitat că diseară avem program prelungit?

Elliot se bătu cu palma peste frunte.

— Atunci, la opt?

Rachel clătină din cap.

— Am întâlnire cu nişte prieteni.

— Ascultă, insistă el, exasperat, tot o să ne întâlnim. Te caut eu în timpul după-amiezii.

După-amiaza, reflectă ea, privind spre masa cu prânzul, era deja pe terminate.

Capitolul 4

Ferestrele de plexiglas înăbuşeau

zgomotul maşinilor care mergeau spre Piccadilly, iar Rachel, aranjând vitrina, se simţea închisă într-o lume numai a ei, deşi era conştientă tot timpul de numeroşii trecători care se opreau să caşte gura.

În timp ce împrăştia margarete albe peste aranjament, aplicând ultimele tuşe ale scenei romantice pe care o crease pentru a prezenta nişte rochii de grădină, deveni conştientă de privirea stăruitoare a cuiva. Ridică ochii.

Mai târziu, se bucură că stătuse în genunchi la picioarele unui manechin – altfel, ar fi putut să cadă în fund. Oricum, tresări şi scăpă coşul cu margarete de pe braţ.

În faţa vitrinei, Elliot se hlizea la ea ca prostul. Murmură ceva neauzit, iar Rachel se întoarse la margaretele ei, înfuriată de roşeaţa pe care şi-o simţea în

obraji.

Când îndrăzni să ridice privirea, Elliot stătea de vorbă cu doi bărbaţi, lângă o limuzină. Probabil erau finanţatorii despre care îi spusese – burtoşi şi cărunţi. În comparaţie cu ei, până şi costumul elegant al lui Elliot îi accentua atracţia ucigătoare, sugerând o forţă animalică strict controlată.

Rachel îşi văzu de lucru, hotărâtă să nu fie văzută privindu-l. Când termină şi încuie uşa vitrinei în urma ei, Elliot plecase.

— În vitrină, printre margarete – ar trebui să rămâi permanent acolo. Pân-la cer ar zbura vânzările!

Glasul lui senzual o încremeni cu mâna pe butonul liftului. În timp ce uşile se deschideau, Rachel se răsuci în loc.

— Haide.

Împingând-o în faţa lui, Elliot intră, închizând uşile după el.

— Nu trebuia să faci asta…

Dar Elliot zâmbea deja, cu o mână rezemată lângă capul ei, iar lui Rachel i se opriră cuvintele în gât. Fără a o scăpa din ochi, Elliot culese o margaretă din coş şi i-o puse uşurel în păr.

— Eşti aşa de dulce…

Glasul îi vibra de emoţie, iar umorul şmecher i se stinsese din ochi, înlocuit de o expresie mai feroce, în timp ce începea să-şi aplece capul.

Lipindu-se de perete, Rachel murmură cu voce slabă:

— Nu, Elliot…

Continuarea fu retezată de apăsarea uşoară a buzelor lui peste ale ei. Limba lui fierbinte pătrunse printre buzele catifelate, cerând un răspuns pe care

Rachel nu putea să i-l refuze.

Liftul se opri brusc, iar Elliot o eliberă. Abia mai respira. Ca prin vis, Rachel îi văzu mâna întinzându-se spre buton.

— Nu, Elliot, te rog, nu face asta… nu…

Se întrerupse, fără a şti ce să mai spună. Voia şi nu voia… Genunchii îi tremurau de frică.

— Lasă-mă să ies… şopti ea, cu voce încordată, dându-i la o parte mâna de pe umăr.

— Să nu spui că nu vrei şi tu! scrâşni Elliot, pierzându-şi dintr-odată controlul, cu o flacără albastră în ochi.

— Am spus să mă laşi în pace!

Rachel se uită în jur, dar în apropiere nu mai era nimeni. Numai privindu-l, îşi vedea toate ambiţiile spulberate. Parcă şi-

ar fi citit viitorul în ochii lui.

Cu un mare efort, îşi încordă trupul care tremura.

— Să nu mai faceţi niciodată asta, domnule Priest, chiar dacă sunteţi nepotul preşedintelui, spuse ea, cât putea de tăios.

— Te-aştept diseară, când termini, replică el, răsucindu-se pe călcâie, să plece.

— Nu vă deranjaţi! Am întâlnire cu nişte prieteni.

Elliot nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

Era aproape ora nouă, când Rachel şi Lulu îi mulţumiră vânzătoarei care le ajutase să aleagă câteva elemente noi de costum pentru Zia, îşi luară mantourile de la garderobă şi coborâră la parter. Un moment, se opriră amândouă la intrare.

— Eu mă duc acasă să mănânc şi bag cornu-n pernă, spuse Lulu. Tu ce planuri ai?

— Cred că mă duc direct la club, răspunse Rachel. E prea târziu ca să mai trec pe-acasă.

Lângă bordură era parcată o decapotabilă albă din radioul căreia răsunau acordurile unei arii de operă. Rachel se opri ca trăsnită.

— El e, şopti Lulu. Şi vine încoace!

Avea dreptate. Probabil că Elliot le văzuse din maşină, căci tocmai ocolea botul acesteia, apropiindu-se de ele.

— Trebuie să plec… spuse Rachel, înnebunită.

În acel moment apăru un taxi. Alergă spre el, cu mâna ridicată. Din fericire, maşina coti imediat spre trotuar.

— La Manhattan Club, lângă Bond

Street! ceru grăbită Rachel, repezindu-se pe bancheta din spate, chiar în timp ce auzea strigătul lui Elliot în urma ei.

Şoferul încercă să se înscrie în trafic dar, până să găsească un spaţiu, Elliot reuşi să deschidă portiera, aruncându-se pe banchetă, lângă ea.

— Elliot, *nu!* strigă Rachel întorcându-se spre el indignată.

— Ai *văzut* că te aşteptam! îi reproşă Elliot. De ce-ai fugit aşa?

— Ţi-am spus – n-are niciun rost. Astă seară… astă seară sunt ocupată, oricum…

— Ocupată? Ai întâlnire cu vreunul la Manhattan?

Era clar că auzise destinaţia comunicată taximetristului.

— Aseară spuneai că n-ai fost acolo cu nimeni deosebit. Sau te vezi din nou cu fratele ăla al lui Lulu? zâmbi el,

dispreţuitor. Dacă aşa e, mai bine vin şi eu, să te apăr!

— Şi maşina ta? întrebă Rachel, încercând să se agaţe ca înecatul de un pai.

— La naiba! se încruntă Elliot; era clar că uitase. Şi am lăsat şi cheile în contact… *Ai întâlnire* cu cineva, Rachel? o întrebă, privind-o drept în ochi.

Rachel clătină din cap, incapabilă să-l mintă.

După ce primi răspunsul, Elliot îi ceru şoferului să-l lase să coboare.

— Ne vedem acolo.

— Nu, Elliot!

Zadarnic. Elliot sări din taxi şi porni înapoi, spre maşina lui.

Cabina părea o insulă pe un ocean de felicitări. Chiar şi prin uşa închisă,

aplauzele necontenite se auzeau ca nişte valuri de furtună. Ray ciocăni şi vârî capul înăuntru.

— Nu, nu-ţi cer să te trambalezi încă o dată până acolo, iubito. Le-ai acordat patru bisuri. Dacă mai vor, n-au decât să vină şi mâine. Dar te caută cineva. Poate să intre?

Zia – căci încă mai purta peruca argintie, iar o sandală de aceeaşi culoare i se legăna agăţată de vârful piciorului, în timp ce stătea aşezată pe scaunul din faţa oglinzii de toaletă – se întoarse spre uşă. Cuvintele lui Ray îi făcuseră inima să tresară, dar imediat scoase un oftat de uşurare. În cabină intră un bărbat înalt, cam adus de umeri, cu mustaţă şi păr şaten, pieptănat impecabil.

— Zia, îţi mulţumesc că m-ai primit, începu el, întinzându-i mâna. Sunt Herman

Ward.

Evident, se aştepta ca numele lui să-i fie cunoscut, iar scurta ei privire întrebătoare spre Ray dovedi că s-ar fi aşteptat să fie pusă în temă. În spatele străinului, Ray făcu un gest neputincios cu mâinile, apoi înaintă.

— Herman e agent la Southern Artists. Reprezentaţia ta de astă seară i-a stârnit un mare interes.

— Un foarte mare interes, într-adevăr, draga mea, confirmă Herman care, după ce îi strânsese mâna, continua să i-o ţină într-a lui.

Zia şi-o retrase cu grijă. Rachel ar fi roşit. Însă Zia se îndreptă de spate, încrezătoare.

— Sunteţi foarte amabil, îi răspunse ea, cu un zâmbet limpede.

Herman se întoarse spre Ray, parcă

pentru a-i sugera să-i lase singuri, dar Zia îi aruncă o nouă privire rugătoare, determinându-l să rămână pe loc.

— Îţi pot oferi ceva de băut înainte să pleci acasă, Zia? murmură el. Ştiu că întotdeauna vrei să pleci imediat ce termini.

— Obligaţii de familie? întrebă spilcuitul domn Ward.

— Nu, zâmbi enigmatic Zia, preferând să nu intre în amănunte.

Scopul vizitei lui Herman Ward, descoperi ea în curând, era acela de a discuta posibilă ei compatibilitate cu agenţia – după cum se exprima el.

După ce Ward avu bunul simţ de a-şi scurta vizita din respect faţă de dorinţa ei de a pleca devreme, Rachel medită la cuvintele lui, în timp ce peruca şi rochia argintie, sandalele şi cerceii cu briliante

erau puse în dulapul cabinei. „Dar cum rămâne cu compatibilitatea agenţiei cu *mine?”* se întrebă ea. Şi aceea era importantă.

— Te-ai răzgândit, va să zică?

Ploua în rafale, iar petrecerea câmpenească din vitrină părea cam mohorâtă. Elliot, într-un impermeabil lung, cu gulerul ridicat, o apucă pe Rachel de cot, în drum spre intrarea angajaţilor. Fără menajamente, o trase înapoi în stradă, începând s-o conducă grăbit prin dreptul vitrinelor dinspre Knightsbridge.

— E opt şi cincizeci…

Rachel ştia cu precizie ora, din cauza unei întârzieri a metroului, care o făcuse să se cam îngrijorez.

— … şi trebuie să pontez, chiar dacă pentru tine nu e cazul.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Am auzit.

— Vreau să primesc un răspuns, Rachel, continuă el, cu ochii albaştri lipsiţi de orice expresie. Din curiozitate, *unde* te-ai dus aseară? Te-am urmărit cu toată viteza, dar parcă dispăruseşi. Din cauza mea ţi-ai schimbat planurile? Eşti chiar atât de hotărâtă să mă eviţi?

La colţul străzii, Rachel se opri brusc.

— Ascultă, chiar trebuie să ajung în secţie.

— Nu pleci nicăieri până nu-mi dai un răspuns mulţumitor. Dacă cooperezi, în două secunde eşti înăuntru.

— M-am dus la club. Nu mi-am schimbat niciun plan. Nu…

Rachel îşi muşcă buza, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Am fost acolo. A trebuit să urmăresc tot spectacolul. Credeam că aveam să te văd când se aprindeau luminile…

Elliot se întunecă la faţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, nu-ţi bate joc de mine. E o aiureală. De ce o faci?

O străbătu un val de furie.

— Eu n-am chiar niciun cuvânt de spus? replică ea cu venin, având grijă să nu atragă atenţia trecătorilor. Nu e de-ajuns dacă spun că *nu vreau* să te văd? Ce te privesc pe tine motivele *mele?* Da' *cine* te crezi? Dumnezeu Atotputernicul?

În loc de a riposta, Elliot îi dădu drumul atât de brusc, încât Rachel fu cât pe ce să cadă. În clipa următoare, o prinse din nou. Cuprinzând-o într-un fel de îmbrăţişare, spuse, aproape fără să-şi

mişte buzele:

— Nu sunt Dumnezeu Atotputernicul şi nici n-am stofă de detectiv. Deşi aseară tare-aş mai fi vrut să am. Hai înăuntru, ai să te uzi.

Ţinând-o cu un braţ pe după talie, o sili să-l însoţească până ajunseră la uşa personalului.

— Oare e cazul să mă recunosc învins? se întrebă, părând sincer. Nu sunt obişnuit să fiu refuzat. Poate-ar fi mai bine să mai trec pe la Manhattan, continuă, meditativ. Cântăreaţa aia de-acolo e ceva, într-adevăr! Poate că *ea* ar şti să aprecieze ceea ce am de oferit! De fapt, după numărul de-aseară, râse el scurt, sunt sigur că aşa ar fi!

— Ce vrei să spui? îl întrebă Rachel, cu o privire piezişă.

Elliot începu să chicotească.

— Ca să înţelegi o femeie ca ea, trebuie să fii bărbat. Nu-ţi voi şoca urechiuşele inocente încercând să-ţi explic. E de ajuns să spun că bietul meu amor propriu terfelit, chicoti el din nou, ar primi atenţia meritată în braţele fabuloasei Zia!

— N-aş fi prea sigură… replică Rachel, încruntată.

— Mă provoci din nou, Rachel?

— Cum adică?

— N-ai o părere prea grozavă despre mine, aşa-i? Chiar crezi că şi *ea* m-ar refuza?

— Da, răspunse ea scurt, răsucindu-se spre intrare.

Elliot o trase înapoi.

— Punem pariu?

— Nu pun pariuri.

— Nu, dar probabil crezi în

aruncarea mănuşii. Spune-mi un lucru.

O cuprinse confidenţial cu un braţ pe după umeri, trăgând-o într-o parte, la adăpost de priviri indiscrete.

— Încă te mai ţii de jocuri, sau e un nu categoric?

Rachel dădu din cap, dureros de conştientă de forţa lui virilă, de mirosul excitant al pielii care-i amorţea orice rezistenţă.

— Un nu categoric, răspunse ea încet.

Buzele lui le atinseră scurt pe ale ei, apoi se arcuiră cu dispreţ.

— „Nu”, zice. „Nu”. N-am mai întâlnit o femeie în stare să spună „nu” aşa ca tine. Dar, fie. Îţi dai seama, desigur, că nu mai am de ales.

Îi dădu drumul, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă trup.

— N-am de ales, reluă el, decât să-mi caut consolarea în braţele uluitoarei Zia!

Herman Ward apăru la timp, cu pieptănătura la fel de perfectă da înainte, astfel încât Rachel se întrebă dacă nu cumva purta o meşă. Vorbea pe un ton oficial, dar nu încerca să-şi ascundă nici interesul personal pe care i-l inspira.

— E o mare surpriză s-o văd pe fabuloasa Zia…

Rachel observă că sintagma părea să se propage cu repeziciune.

— … la lumina necruţătoare a zilei. Nimic nu demitizează o legendă mai crud decât un prânz, adăugă el destul de cinic, în grădina-restaurant a magazinului, unde Rachel îi acceptase invitaţia, după ce găsise mai prudent să-i refuze cina în doi.

Apoi, parcă pentru a atenua orice

nuanţă critică, Ward adăugă:

— Nu sunt sigur pe care din două o prefer. Eşti într-adevăr foarte frumoasă, draga mea. Va fi un privilegiu să te reprezint.

Înclină din cap, curtenitor, iar Rachel se convinse că purta perucă – măcar atâta lucru aveau în comun Zia şi Herman.

— Vom citi contractul şi o să ne gândim, răspunse ea.

Masa luă sfârşit cu două pahare de brandy. După ce achită nota, Herman o conduse pe Rachel până la intrare, unde îi sărută mâna.

— Pe curând. Pe *cât mai curând,* draga mea.

În timp ce-l privea îndepărtându-se, Rachel simţi o atingere uşoară. Crezând că era un client care ieşea, se dădu la o parte. În clipa următoare, se pomeni

privită de Elliot, vizibil iritat.

— Cam bătrâior şi… cum să spunem…? făcu el o pauză, cu ironie delicată… cam *uzat* pentru o fată de vârsta ta – nu ţi se pare, Rachel?

— E…

Rachel înghiţi în sec, căutând să-şi recapete controlul glasului care suna ca un croncănit.

— … e un om foarte drăguţ.

Chipul lui Elliot era imaginea vie a dispreţului.

— Gusturile nu se discută, este? Dar se vede că aveţi multe în comun, după cum îi sorbeai fiecare cuvânt.

Evident, Elliot nu putea accepta falsa concluzie la care ajunsese. Fără a aştepta răspunsul, o luă din loc şi apăsă butonul liftului, pentru a urca la etajul şapte, încruntat.

Se hotrâse să încerce câteva cântece vechi, ca să mai schimbe – *„Smoke Gets în Your Eyes”, „September Song”, „If I Loved You”,* iar la sfârşit îl întrebă pe Ray dacă n-ar fi fost bine să le cânte invers – melodiile triste la sfârşit. Ray zâmbi încântat.

— Zia, din partea mea poţi să le cânţi şi invers de-a binelea – de la coadă la cap sau cu susu-n jos! Tot ce faci tu primeşte aplauze. Şi nu numai – am în birou ceva pentru tine. Aici n-ar fi încăput, adăugă el, cu o privire prin cabina mică şi înghesuită.

Nedumerită, Rachel îl urmă pe coridor. În cabinetul lui, la loc de cinste pe birou, văzu un enorm coş cu flori.

— Cerule!… exclamă ea.

Toată încăperea se umpluse de parfumul lor exotic.

— Pentru tine.

— O, Ray, îţi mulţumesc, dar…

— Nu sunt de la mine, fetiţo. De la unul din numeroşii tăi admiratori. Se pare că stoicul nostru Henry are un rival.

Apropiindu-se de imensul buchet, Rachel se uită după o carte de vizită. Nu găsi niciuna.

— Cerule… murmură din nou.

Se aplecă să miroasă un boboc alb, desfătându-se un moment cu parfumul îmbătător. Ochii i se umplură de lacrimi. „Numai dacă buchetul ăsta ar fi un cadou de la Elliot, îşi spuse ea, „l-aş preţui până la ultima petală…” Dar pusese capăt oricărei relaţii cu el, pentru totdeauna. Ridică privirea spre Ray, ştergându-şi lacrimile.

— Melodiile alea vechi şi nostalgice m-au emoţionat, murmură ea. Sunt cam zguduită…

— Las-o mai moale, fetiţo. Jumătate din spectatori plângeau şi ei, o încredinţă administratorul, bătând-o pe dosul mâinii. Vrei să-ncerc să aflu cine ţi le-a trimis?

Rachel clătină din cap.

— Oricum nu poate avea nicio importanţă. Dacă voia să-i mulţumesc, şi-ar fi dat numele.

— Am să te-ajut să le duci la taxi, îi spuse el, ridicând receptorul telefonului.

Dar, când ajunse acasă, nu mai avu pe nimeni care s-o ajute să urce scara cu coşul de flori. Totul părea un vis, un vis foarte îndepărtat de realitate. Cumva, niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de singură.

Cu o expresie posomorâtă, Lulu continuă:

— Eşti o vitrinieră bună, Rachel. Îmi

va părea rău să te pierd.

Rachel tocmai o anunţase că îşi înaintase preavizul.

— Peste patru săptămâni, îi explică ea. S-ar putea să închei un contract cu Southern Artists şi vor începe să vină comenzile. Voi avea nevoie de timp ca să repet cântece noi şi să mă organizez.

Deşi vorbea cu destulă bună dispoziţie, îşi simţea inima ciudat de grea. O punea pe seama faptului că se despărţea de o perioadă din viaţa ei, iar viitorul o cam speria.

— Va trebui să dăm o petrecere, adăugă ea, şi să ţinem legătura.

— Cu siguranţă, zâmbi Lulu. Şi trebuie să ne-anunţi întotdeauna unde cânţi – vom fi acolo toate, în rândul întâi!

Elliot dispăruse de câteva zile. Rachel ştia că era în clădire, întrucât

veştile despre activităţile lui ajungeau până la etajul lor.

— În sfârşit, se deschide un raion pentru designerii tineri, spuse ea. Era şi timpul. Bunul şi bătrânul Elliot Priest…

— *Bun?* înălţă o sprânceană una dintre fete.

— *Bătrân?* nu se lăsă alta.

Râseră toate, însă nici chiar cele mai bârfitoare dintre ele nu reuşiseră să-l asocieze pe Elliot cu niciun nume feminin, deşi circulau destule zvonuri.

Rachel încerca să nu asculte. Hotărârea ei era luată. Nici chiar complimentele admiratorilor de la Manhattan n-o puteau abate de pe calea pe care o apucase. Şi nu ducea lipsă de complimente. În fiecare seară primea flori de la omul care-i trimisese acel prim coş enorm.

Pe la jumătatea dimineţii, se aşezase să se odihnească pentru câtva minute, terminându-şi vitrinele în timp record, când primi un mesaj de la secretara lui Hilda.

— Domnul Priest e livid. A zis să urci imediat la el, Rachel.

— Ce motive are domnul Priest să fie livid? întrebă ea, cât putea de calm.

În realitate, inima începuse să-i bată ca a unui maratonist.

— N-a spus. A zis doar atât: „Cheam-o imediat aici. Dacă a binevoit să vină la serviciu pe ziua de azi”.

Elliot o întâmpină cu o răceală de gheaţă.

— Stai jos, îi spuse el, indicându-i fotoliul din faţa biroului.

Rachel ar fi preferat să refuze invitaţia, dar îşi dădu seama cât de

copilărească ar fi fost o asemenea atitudine. Se aşează.

— Ei? întrebă el.

— Poftim?

„Fă pe proasta”, îşi spuse Rachel. „Oricum, nici nu ştiu despre ce e vorba”.

— *De ce?* întrebă el, aplecându-se peste birou.

Urmă un moment de tăcere, timp în care ochii îi luciră rece ca promoroaca sub un soare arctic.

— De ce *ce?* întrebă Rachel, în cele din urmă, încercând să respire.

— Încetează cu jocurile. De ce mi s-a înmânat *asta?* se răsti Elliot, ridicând o foaie de hârtie.

— Nu ştiu… răspunse ea, muşcându-şi buzele. De-aici, nu văd ce e.

— Citeşte-o.

Îi împinse hârtia peste birou. Când

Rachel întinse mâna s-o ia, Elliot îşi trânti palma peste dosul ei, ţinduindu-i-o pe tăblia biroului. Un moment, contactul fizic o izbi ca unda de şoc a unei explozii. Ferindu-şi privirea, Rachel îl aşteptă să-i dea drumul.

Cu aceeaşi bruscheţe, Elliot îi eliberă mâna, se ridică în picioare şi se duse repede la fereastră. Acolo, se opri cu spatele la ea, încordat.

Cu degete tremurătoare, căci nu mai văzuse pe nimeni tremurând astfel de furie, Rachel ridică foaia de hârtie care cauzase totul.

— Pare să fie o listă a angajaţilor care şi-au predat preavizul, sau au fost concediaţi, spuse ea încet, după ce o parcurse cu privirea.

— E şi numele său pe listă?

— Cred că da…

În zăpăceala ei, nu-l putea găsi şi fu nevoită să citească de două-trei ori scurta listă, înainte de a-şi recunoaşte propriul nume.

— De ce naiba ai făcut-o, Rachel?

— Am considerat că era timpul… ei bine, găsesc că e timpul să plec.

Rachel începu să se înroşească la faţă. Nu era corect ca Elliot să-i îngreuneze şi mai mult situaţia. Era nedrept.

— E din cauza *mea?* întrebă el.

Se întoarse tocmai la timp pentru a-i vedea schimbarea de expresie; interpretându-i greşit roşeaţa din obraji, mormăi:

— Bănuiam eu. Te-am luat prea repede. Nu ai încredere în tine însăţi, aşa că dai bir cu fugiţii. Bine, du-te dracului. Ieşi afară. *Ieşi!*

Rachel puse foaia de hârtie pe birou, privind-o fix, incapabilă să gândească limpede. Cu un efort, se întoarse spre uşă.

Din doi paşi lungi, Elliot străbătu încăperea, tăindu-i drumul, pentru a o întreba într-un scrâşnet aspru, de oţel frecat pe mătase:

— Nu puteai să mi-o spui personal? De ce m-ai lăsat să aflu aşa?

— Nu m-am aşteptat să…

Nu, se corectă Rachel în sinea ei, ar fi minţit să spună că nu se aşteptase să observe.

— Nu ştiu… încheie ea, nefericită. De ce să-ţi fi spus?

Elliot îi ridică bărbia, cu degetele tremurându-i pe maxilarul ei.

— *De ce să-mi fi spus?*

Îi sfredelea ochii cu privirea, ca pentru a desluşi secretele ascunse în

inima ei.

— Vrei să zici că ai fi putut pleca fără să-ţi iei rămas-bun?

Incapabilă să scape de acea privire pătrunzătoare care o hipnotiza cu intensitatea ei, Rachel clipi din ochi. Elliot o cuprinse cu mâna cealaltă, trăgând-o brutal spre el. Şocul care o străbătu păru să-i învăpăieze toate simţurile.

— Elliot, nu… începu ea, ştiind că era deja prea târziu.

Dar dorinţa de atingerea lui nu fu împlinită. Elliot continuă s-o privească, dându-i încet drumul.

— Credeam că, dacă-ţi las puţin timp, îţi va veni mintea la cap. Se pare, însă, că ţi-am subestimat puritanismul.

O măsură cu o privire care studie totul, de la pantofii cu tocuri plate, fusta gri lungă, bluza albă şi sobră, până la

părul împletit cu grijă.

— Nefardată?... Mă rog, îţi stă bine. Ai un ten fin, cum nu mă îndoiesc că-ţi spun toţi bărbaţii. Te vezi des cu acel domn – nu-mi vine să-l numesc „prieten”... râse el dispreţuitor.

— Elliot, nu e deloc ceea ce...

— Mie-mi spui? Ştiu, sunteţi doar buni camarazi. E unchiul tău, sau fratele mai mare – sau şi una, şi alta. Plus tată! Ba nu, nu arăta a fermier. Nici a unchi nu arăta, aşa că mai caută...

— E un... asociat... bâigui Rachel, căutându-şi cuvintele.

— Un asociat *apropiat,* vrei să spui? Cât de apropiat, Rachel? *Foarte* apropiat?

Râse din nou, cu un sunet aspru, răspunzându-şi singur la întrebare.

— După cum îi curgeau balele la masă, părea foarte apropiat, într-adevăr!

— Nu-i… curgeau balele…

Rachel îşi îndreptă umerii.

— Era doar politicos şi curtenitor.

— Va să zică, îţi place curtenia de modă veche, nu-i aşa, Rachel? Stai numai să-ţi arăt eu „curtenie de modă veche”, n-ai s-o uiţi cu una cu două!

Neputând găsi niciun răspuns, Rachel se mulţumi să strângă din buze.

— Vino-aici, continuă el, cu un glas ucigător de scăzut, şi am să-ţi arăt.

— Nu văd ce rost ar avea.

— Atunci, pleacă, mârâi Elliot. Nu te ţin cu forţa aici. De altfel, cred că am încălcat toate prevederile regulamentului de ordine interioară. Ai să mă dai în judecată pentru hărţuire sexuală? Nu te-aş condamna.

Părea la fel de dezgustat de sine ca şi de ea. Coborând vocea până la şoaptă,

Rachel spuse:

— Nu vreau decât să plec şi să uit tot ce s-a-ntâmplat. Să uit că ne-am cunoscut vreodată.

Elliot făcu un gest spre uşă. Mişcându-se orbeşte, Rachel o deschise şi ieşi. Fără să mai audă niciun cuvânt din partea lui, închise uşa în urma ei, cu un sentiment de adâncă deznădejde.

Capitolul 5

De astă dată, când Henry îi trimise din nou mesajul simbolic de admiraţie în cabină, Rachel întinse o mână tremurătoare.

— Mai bine destup-o, îi propuse ea ospătarului care se pregătea să plece cu şampania nedesfăcută, ca de obicei.

Chelnerul se răsuci în loc, surprins.

— Da, vorbesc serios! confirmă Rachel, cu râsul gutural al Ziei, nedorind să lepede travestiul în care se simţea mai protejată; luă trandafirul roşu şi şi-l înfipse în brazda dintre sâni. Cum e, acest Henry? Arată aşa de drăguţ cum spune Ray?

— Nu-ţi cunosc gusturile, Zia, zâmbi tânărul ospătar. În orice caz, nu-i un căpcăun.

— Spune-i că voi sta cu el zece minute.

Se întoarse spre oglindă, pentru a-şi retuşa machiajul, retezând exclamaţia surprinsă a chelnerului.

Henry avea vreo patruzeci de ani şi aspectul uşor supraponderal al omului care trăieşte bine, fără alte responsabilităţi decât grija propriei persoane. Zâmbea agreabil, deschis, iar

Rachel nu-l putea găsi altfel decât fermecător. Era nespus de atent şi dulce, se vedea limpede că o adora pe Zia. Rachel îl prevenise pe Ray să-i dea un pretext pentru a pleca după vreo zece minute, iar acesta se ridică în picioare la momentul potrivit, cu o mână pe spătarul scaunului ei.

— Sper că nu-i vei neglija pe ceilalţi clienţi, murmură el, pe un ton de scuză.

Henry se ridică şi el prompt, ţinându-i scaunul, şi îl ajută pe Ray s-o conducă la altă masă, ca şi cum ar fi fost făcută din porţelanul cel mai fin. Când se văzu clar că nu era inclus în noua rundă de prezentări, reveni la masa lui, cu un zâmbet îndobitocit de recunoştinţă pentru firimiturile pe care i le aruncase Zia.

Auzi glasul lui Ray şoptindu-i la ureche:

— Cred că ăsta e cel care trimite florile.

Cuvintele lui o făcură să ridice capul, cu zâmbetul gata pregătit. În clipa următoare, simţi că-i îngheţa sângele în vene.

Se aşeză inertă pe scaunul auriu cu picioare subţiri, ferindu-şi ochii de bărbatul care, la apariţia ei, se ridicase cu mâna întinsă.

„Nu, nu Elliot! Nu, nu!” repetă Rachel în sinea ei. „Nu el. Doamne, te rog… Nu Elliot!”

Dar el era.

Încet, pe măsură ce-şi regăsea stăpânirea de sine, înălţă capul. Se aştepta ca Elliot să scoată o exclamaţie sarcastică, dar el nu făcea decât să zâmbească politicos, cu o expresie de surpriză plăcută, de parcă totul ar fi fost

cât se putea de firesc.

— Zia, îmi faci o mare cinste, spuse, luându-i o mână într-ale lui. Renunţasem la orice speranţă de a te cunoaşte vreodată. Cred că ar fi trebuit să-mi semnez omagiile florale, dar nu mă aşteptam să ducă la o întâlnire. Ar fi fost mai presus de toate nădejdile mele.

Deci, ăsta era jocul, îşi spuse Rachel. Ce actor talentat!

— Rareori mă întâlnesc cu admiratorii mei, replică ea rece. De obicei, după spectacol sunt atât de epuizată încât trebuie neapărat să mă odihnesc.

— Pui foarte mult suflet, fu el de acord, o emoţie imensă. E clar că-ţi trăieşti viaţa cu viteza a patra, pe când noi, ceilalţi, de-abia ne chinuim motoarele în viteza întâi.

— Sunt sigură că nu e valabil şi

pentru dumneavoastră, murmură ea, nesigură încotro ducea conversaţia.

De ce nu i se adresa pe numele Rachel? De ce n-o întreba ce naiba făcea acolo, dându-se în spectacol cu peruca şi rochia pretenţioasă?

Elliot, însă, continuă pe acelaşi ton:

— Zia, trebuie să mărturisesc că ţi-am descoperit spectacolul absolut întâmplător. Am venit aici în urma unui capriciu, un moft fără speranţă, după cum a reieşit, cauzat de o *folie d amour,* cum s-ar spune…

Tăcu o clipă, încruntându-se, apoi zâmbi pe neaşteptate.

— În acel moment, cuvintele cântecului mi s-au părut extrem de potrivite.

— *Folie d amour?* repetă ea, cu buzele subţiate.

— Nu ştiu ce anume m-a determinat să revin, şi atunci, cred, m-a captat vraja ta.

Chicoti în felul acela familiar, pe care Rachel ajunsese să-l îndrăgească. Acum, însă, îi trezea un chef nebun de a-i da una. Cum îndrăznea s-o expedieze, pe ea, pe Rachel, ca pe o simplă *folie d amour?*

Totuşi, nu putea înţelege ce se întâmpla acum. Oare Elliot avea de gând să continue farsa toată seara, comportându-se ca şi cum ea şi Zia ar fi fost două persoane diferite?

Ray salvă situaţia.

— Cred că e timpul să mergem, Zia. Te aşteaptă un taxi.

— Speram să luaţi masa cu mine, interveni Elliot. Înţeleg că interpreţii dumneavoastră preferă să mănânce după spectacol, nu înainte…?

— A… nu, n-aş… nu pot…

Rachel îşi muşcă buza, prefăcându-se că-şi inspecta unghiile. Picioarele refuzau s-o asculte, s-o îndepărteze de el. Se întoarse spre Ray, cu o expresie rugătoare.

Administratorul o luă de braţ.

— Gata, mergem, spuse el ferm, ajutând-o să se ridice.

— Vă mulţumesc pentru flori, mai adăugă ea spre Elliot, peste umăr.

Cum, necum, reuşi să înainteze rezonabil de sigură spre coridorul din culise unde se opri, rezemându-se de Ray, vlăguită.

— Te simţi bine, iubito? o întrebă el îngrijorat.

Rachel dădu din cap, evitându-i privirea.

— Astă seară ai pus mult suflet. Îţi aduc un grog bun cu lapte fierbinte şi

chem taxiul.

— O, Ray, de-ai şti numai…

Nimeni nu putea şti cât suflet pusese în reprezentaţie – inclusiv în ultimele zece minute. De ce se juca Elliot cu ea? De ce nu-i spusese că o recunoscuse? De ce nu pomenise nimic despre flori, când se întâlniseră la magazin? Nici măcar o remarcă oarecare, ca: „Au ajuns cu bine?” – numai teatrul ăsta! De parcă n-ar fi ştiut cine era în realitate!

Mai rămăseseră numai zece zile din preaviz, iar pe Rachel o încerca un amestec de regret şi uşurare. Era obositor să lucreze în ambele locuri, dar pe de altă parte munca la magazin îi luă gândul de la Elliot. Se aşteptase la o nouă confruntare, după întâlnirea de la Manhattan, dar nu se întâmplase nimic. În seara următoare,

„omagiul floral”, cum îl numea el în glumă, sosise ca de obicei. Era un buchet de trandafiri atât de roşii încât păreau aproape negri. Iar ofrandele continuaseră, fără nicio carte de vizită, ca şi cum Elliot ar fi ezitat să-şi ia vreun angajament scris.

În seara aceea, stătu cu Henry câteva minute, după ce termină. Se hotărâse să semneze contractul cu Southern Artists, iar Herman Ward era în sală. Rachel simţea că Herman îi oferea o anumită protecţie, întrucât acesta n-ar fi putut lansa invitaţii sugestive la o cină în doi când îi auzea şi o terţă parte. Nu-i putea pretinde lui Ray s-o escorteze tot timpul, iar alţi clienţi cu care să stea de vorbă nu existau. Numai Elliot, cu o expresie cam plictisită, se rezema de spătarul scaunului său aurit, în compania unei femei cu care Rachel îl văzuse şi la magazin, în aceeaşi

după-amiază – înaltă, elegantă şi puţin mai vârstnică decât el.

Gusturile nu se discută, reflectă Rachel, amintindu-şi propriile lui cuvinte în legătură cu Herman Ward.

În timp ce mergea pe coridor spre cabină, ca să se schimbe pentru plecare, se auzi strigată pe nume – pe numele ei de noapte.

— Zia?

Întorcându-se, îl văzu pe Elliot care venea cu pas săltăreţ şi dezinvolt spre ea.

— Ai plecat atât de brusc, încât n-am apucat să te invit la masa noastră. Credeam că urma să vii oricum.

— Sunteţi însoţit, remarcă ea, pe tonul tăios al lui Rachel.

— Nu fac decât să cinstesc o parteneră de afaceri, îi explică el.

Imediat, Zia ieşi din nou la rampă.

— Doi oameni înseamnă un cuplu, şopti ea, cu o fâlfâire provocatoare din gene.

— Iar trei, înseamnă un trio, murmură Elliot. Nu vrei să stai puţin cu noi?

— Ştiţi, sunt frântă de oboseală. Trebuie să mă duc acasă şi să mă culc… încercă Zia să tragă de timp, derutată.

— Să te culci? repetă el, cu o lucire sumbră în ochi. Cu soţul?

Rachel simţi că-i fugea pardoseala de sub picioare. Elliot ştia că nu era măritată.

— Ce vă face să spuneţi aşa ceva? întrebă ea, cu vocea senzuală a Ziei.

— Deci, nu e adevărat?

Îl privi fără nicio expresie, în timp ce Elliot continua.

— Cu siguranţă, pe o femeie ca tine o aşteaptă un bărbat…?

— Îmi…

Nesigură cum să răspundă, îşi linse buzele.

— Prefer să am o viaţă cât mai simplă, murmură ea, fără a-şi da seama cât de provocator arăta, răsucindu-şi cu sfială pe degete o şuviţă rebelă din peruca argintie.

Elliot îşi rezemă o mână de perete, lângă capul ei, amintindu-i cum făcuse acelaşi gest în lift, ca preludiu la sărutul pe care Rachel îl visa şi acum. Uşoara întredeschidere a buzelor ei, dilatarea emoţionată a ochilor, îl făcură să încremenească.

— Pari să ai o viaţă destul de singuratică, murmură el cu glas îngroşat, fără a-şi lua ochii de la gura ei.

— Nu… n-am… nu e…

Îşi linse buzele, involuntar făcându-le

să arate mai dezirabile ca oricând. Elliot, cu un mic zâmbet, şi le coborî pe ale sale până la un deget distanţă, unde se opri, savurând inevitabilul *coup de grâce.*

Rămase împietrită. Ce-ar fi făcut Zia? Rachel ar fi cedat. S-ar fi lăsat în voia lui. Îi pieriseră toate puterile. Rachel îl dorea. Îl iubea. Dar Zia? Ambiţioasa Zia?

Elliot îi murmură numele.

Glasul lui îi oferi un punct de sprjin. Zia îşi linse din nou buzele, imaginându-şi căldura dulce a gurii lui, apoi, după un moment prelungit de nehotărâre, întoarse capul.

— Serios, nu cred că e…

— Că e momentul cel mai potrivit? Ai dreptate, nici eu nu cred. Iartă-mă.

Elliot scoase din buzunarul de la piept o carte de vizită.

— Caută-mă, când ai timp. Vom lua

cina într-un local deosebit.

Apoi făcu un pas înapoi, cu un zâmbet rece, enigmatic, pe buze.

— Nu ştiu… îmi inspiri un sentiment foarte ciudat… Ca şi cum…

Se încruntă, după care, cu un zâmbet cam încordat, continuă:

— Nu contează. Sper să primesc veşti de la tine – şi cât mai curând!

Şi cu asta, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Rachel rămase mult timp cu privirea după el. Nu se putea gândi decât la un singur lucru. *Nu ştia.* Efectiv, nu ştia cine era. Toate cuvintele lui confirmau că nu-i descoperise adevărata identitate!

„Ce să fac?” se întrebă ea. „Să mă joc în continuare de-a Zia?” Oare putea câştiga din nou ceea ce aruncase atât de necugetat, sub chipul altei femei? Elliot nu

mai era interesat de Rachel. Dar, dacă Zia îl interesa, nu era acelaşi lucru?

A doua zi dimineaţă, la prima oară, se ciocni de el în magazin. Rachel era palidă, obosită, probabil că avea o înfăţişare foarte ştearsă, căci Elliot îi aruncă o privire sardonică şi veni imediat spre ea, abordând-o într-un stil cu totul diferit de cel din seara trecută.

— Te-a ţinut iubiţelul peste program? atacă el agresiv, cu o silă vizibilă în ochi. Ai cearcăne, Rachel. Nu te-a-nvăţat mămica niciodată că frumuseţea are nevoie de somn?

— Dorm destul, mulţumesc.

— Eu nu.

— Vă priveşte.

— Am insomnii. Mă întreb de ce.

— Prea multe nopţi pierdute prin

cluburi, replică ea.

— Într-adevăr. Dar în ultima vreme nu te-am mai văzut la Manhattan. Ai găsit păşuni noi, mai mănoase?

— Nu mă interesează… localurile.

— Sincer să fiu, nici pe mine. O pierdere de vreme, nu-i aşa?

— Atunci, de ce o faceţi?

— Poate speram să te văd pe-acolo, într-o seară – ca să dansăm, imaginându-ne că totul a rămas ca înainte. Poate ai uitat că…

O privi drept în ochi.

— Eu, unul, aş vrea să pot uita. Aş vrea să nu mă mai chinuiască amintirea trupului tău lipit de al meu, ca şi cum ai fi vrut…

Se întrerupse brusc.

— Deci, asta e. Cred că eşti foarte mulţumită de tine însăţi.

Dacă n-ar fi ştiut cum ajunsese la un pas de buzele Ziei, Rachel ar fi fost convinsă că Elliot suferea din dragoste atât de mult pe cât se prefăcea, dar momentul din seara trecută îi rămăsese întipărit în memorie.

— Sunt sigură că v-aţi găsit alte consolări la Manhattan, nu se putu abţine ea să-l înţepe.

— Sigur, replică Elliot, râzând alene. La fabuloasa Zia te referi?

— Aţi câştigat pariul? întrebă Rachel, împinsă de un demon să vadă cum avea să-i răspundă.

Elliot ridică din umeri, cu un zâmbet fugar.

— Îl şi uitasem. Dar, da, pare să fie o femeie foarte caldă şi generoasă. Aproape irezistibilă.

Făcu o scurtă pauză.

— Are ceva, nu ştiu, care face să-mi vibreze o coardă…

Apoi râse din nou, aspru.

— Dar nicio grijă, Rachel, nu e genul meu, nici măcar cât aş fi eu genul tău. Prefer femeile nerăsfăţate. De când te-am cunoscut pe tine, cred că sunt condamnat să doresc numai genul inocent.

— Ca să le răsfăţaţi până-şi pierd inocenţa? izbucni ea. Sau fiindcă vă imaginaţi că sunt prea naive ca să vă observe jocul? În sensul ăsta, dacă ceea ce spuneţi e adevărat, cred că v-aţi găsit perechea ideală în Zia!

— Într-o artistă de cabaret? întrebă el, arcuind o sprânceană. N-aş prea crede. Deşi poate fi amuzant, un timp, n-o văd ca pe o relaţie de durată. Ca să te citez pe tine, ne desparte o lume întreagă.

Chicoti.

— Ţi-ai putea-o imagina la operă?

— Nici pe *dumneavoastră* nu vă pot imagina la operă, replică Rachel cu o voce plină de venin, dorind să-l rănească la fel de dureros pe cât o lovise şi el, deşi fără voie.

— Înseamnă că nu mă cunoşti.

— Nici dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, mormăi ea.

— Ştiu că ţi-e frică să te destăinuieşti, din cine ştie ce motiv. Preferi s-o faci pe pudica Rachel. Pe cine crezi că impresionezi? Pe *mine,* în niciun caz!

Şi, parcă sătul dintr-odată de toată conversaţia, se răsuci pe călcâie, plecând.

Cuvintele lui o revoltaseră atât de tare, încât se pomeni strigând după el:

— Dacă nu v-aţi mai gândi la femei ca la unele pe care le agăţaţi pe alese, poate

aţi avea mai mult…

— Da? se întoarse brusc Elliot spre ea. Poate aş avea mai mult ce? Mai mult *succes?* Te asigur, Rachel, că am tot succesul pe care mi-l doresc. Numai în faţa ta sunt dispus să mă plec cavalereşte, acceptându-mi înfrângerea. Noroc că are balta peşte!

Şi plecă în sfârşit, lăsând-o pe Rachel să fiarbă în sinea ei, neputincioasă.

Acum, când îi aflase părerea despre celălalt eu al ei, ştia că nimerise în plasa propriei sale capcane. Elliot o respinsese pe Rachel cea bună şi cuminte, dar mărturisise că nici Zia nu-l interesa decât cel mult pe termen scurt.

Rachel era în depozit, când auzi uşa deschizându-se şi un glas familiar care spunea:

— Aseară l-am văzut pe iubiţelul tău la Manhattan. Cred că te trage-n piept, Rachel.

Tonul lui suav o mângâia, în acelaşi timp picurându-i otravă în ureche.

Când se întoarse spre el, nu putu decât să zâmbească.

— Şi de ce crezi că m-ar interesa, Elliot? O fi fost cu nevastă-sa. Ţi-am spus, între noi nu e nimic. Dacă încerci să mă loveşti, teamă mi-e că ai nimerit pe-alături.

— Să te *lovesc?*

Un moment, Elliot păru năucit.

— Era ultimul lucru la care m-aş fi gândit. Credeam că te *protejez* de lovituri. E o uşurare să aflu că nu eşti încurcată cu el, la urma urmei…

Ochii lui Rachel se îmbâlnziră. O clipă, între ea şi Elliot nu păru să mai

existe niciun obstacol. Apoi, însă, el îşi aminti cum îl respinsese şi redeveni rece.

— Scuză-mă, uitasem un moment că tu nu crezi în *relaţii,* spuse, răspicat. Unde-i Lulu? Vreau să ne uităm peste astea, continuă el, bătând cu degetul într-un teanc de coli.

Seara, când Rachel ajunse la club, Ray părea cam deprimat.

— Ce este, Ray? întrebă ea îngrijorată.

— A, nimic, iubito.

Rachel observă paharul de whisky pe birou, lângă el. Ray nu obişnuia să bea altfel decât din politeţe faţă de clienţi. Intră în birou.

— Să-ţi aduc ceva? O aspirină, sau…

Ray ridică privirea, cu un zâmbet nedumerit.

— N-am nevoie de aspirină, iubito. Cu soţia mea e problema. A făcut un atac de cord, azi după-amiază. Nu foarte grav, dar suficient ca să mă bage în toţi sperieţii.

Oftă.

— Mă gândeam că ar trebui s-o duc undeva, să se odihnească. Londra o oboseşte.

Apoi ridică privirea.

— Nu-ţi face griji. Sunt încă şocat. Medicii m-au asigurat că totul va fi bine.

Elliot era din nou în sală, cu aceeaşi femeie cu care-l mai văzuse, aşa-numita parteneră de afaceri. Conversau indiferent, iar Rachel, oricât de orbită de gelozie ar fi fost, vedea limpede că nu puteau fi decât prieteni, aşa cum spusese el.

De când îi dăduse cartea de vizită,

Elliot n-o mai abordase pe Zia. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă-i accepta invitaţia… în afara certitudinii de a-şi divulga adevărata identitate, desigur. Când o văzu privindu-l de la masa lui Henry, Elliot ridică paharul în semn de salut, dar nu schiţă nicio intenţie de a se apropia.

Joia era de obicei ziua când aranja vitrinele pentru weekend, iar Rachel veni pregătită ca de obicei, deşi era ultima ei zi la magazin. Lulu, însă, o adusese deja pe înlocuitoarea ei.

— Fă cunoştinţă cu fata care-ţi va prelua funcţia. Sharon, ea e Rachel, în locul căreia vei lucra.

După ce conversară câteva minute, iar Lulu îi repartiză lui Sharon o vitrină, îi spuse lui Rachel:

— Hai să mergem, cred că Sharon n-are chef să-i suflăm în ceafă încă din prima dimineaţă. Să bem o bafea la bar şi să mai rezolvăm din ultimele probleme.

Aşa-numitele „probleme” se lămuriră în câteva minute, după care Rachel îşi dădu seama că pe Lulu o frământa altceva.

— Şi, cum o mai duci cu viaţa? începu aceasta, plimbându-şi degetul peste buza ceştii. Te-arăţi destul de curajoasă, dar te cunosc destul de bine ca să simt că e ceva în neregulă.

— Ce Dumnezeu ar putea fi în neregulă? se revoltă Rachel.

Apoi, însă, văzând expresia înţelegătoare a lui Lulu, furia i se risipi pe dată.

— Iartă-mă, murmură ea. Ai perfectă dreptate, cum bine ştii. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ţie nu-ţi scapă nimic!

— Despre el e vorba, nu-i aşa? se încruntă Lulu. Elliot… Ştiu că toată lumea îl bârfeşte, dar nu e atât de depravat pe cât pare. Uneori, oamenii îl iau mai în serios decât ar vrea el însuşi.

— Serios?

— Nu e şi cazul tău. Tu eşti cea care-l interesează, Rachel – şi cred că e sincer. Mi se pare, numai, că nu ai încredere în el. Şi nu înţeleg de ce.

— Poate că nici nu e nimic de înţeles…

— Şi oricum nu e treaba mea. Scuză-mă, iubito, continuă Lulu îngândurată, dar ştiu că te afli în oraş de prea puţin timp ca să-ţi fi format un cerc de prieteni în faţa cărora să te descarci.

— Nu-mi stă în fire să mă descarc, replică scurt Rachel; ochii începeau să i se umple de lacrimi, dar şi le înghiţi imediat.

E foarte simplu, de fapt, Lulu. Vreau să ajung o mare cântăreaţă. Şi voi ajunge. *Nimeni* n-o să-mi stea în drum. Aşa că n-am timp pentru relaţii complicate.

— Şi altceva? întrebă Lulu, privind-o drept în ochi.

— Cum adică, „şi altceva”?

— Mintea îţi spune una, dar în privinţa lui Elliot, inima îţi spune cu totul altceva… asta e?

— De ce nu m-oi fi lăsând tu pe mine în pace? mormăi Rachel, întorcând capul, dar imediat îşi regretă nedelicateţea. N-o vrea pe Rachel, fiindcă e timidă şi nu acceptă legăturile trecătoare, izbucni ea, dar încă nu ştie că sunt una şi aceeaşi cu Zia.

Şi, în continuare, îi explică lui Lulu cum nu reuşise Elliot să ghicească secretul dublei ei identităţi – şi ce spusese

despre Zia.

— Dar cum poţi fi atât de sigură că nu ştie cine eşti? întrebă Lulu, la sfârşit.

— Doar ar fi spus ceva până acum, nu?

— Sfatul meu, reluă Lulu încet, după o pauză, e să-i primeşti invitaţia la o întâlnire. Du-te cu el la operă, sau altundeva, pentru numele lui Dumnezeu!

Se aplecă înainte, cu ochii strălucitori.

— Du-te ca Zia. Dovedeşte-i că Zia nu e o fiinţă atât de superficială cum îşi imaginează el. Şi pe urmă, recunoaşte-ţi adevărata identitate. I le poţi oferi pe amândouă: discernământul şi bunul simţ al lui Rachel, şi voluptatea Ziei… încheie ea, triumfătoare.

Rachel clătină din cap.

— Nu înţelegi. Tu iei totul ca pe un

joc.

— Nu-i adevărat, o contrazise Lulu, încruntându-se. Ştiu că n-ai cânta aşa cum cânţi, dacă nu ţi s-ar frânge inima. Şi îţi ofer o soluţie.

Desenă un cerc în cristalele de zahăr risipite pe tăblia formica a mesei.

— Am şi o teorie, în privinţa asta. Cred că e ceva subliminal.

Rachel se încruntă, nedumerită.

— Vreau să zic, cred că în subconştient te-a recunoscut. Numai că încă n-a conştientizat-o.

— Trebuie să spun, Lulu, replică Rachel, zâmbind, că ce-i al tău, e-al tău: nu te dai bătută niciodată.

— Iar tu cred că eşti cea mai încăpăţânată fiinţă pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Se vede clar că tipul e nebun după tine.

Se ridică în picioare.

— Totuşi, dacă nu-l doreşti, hotrârea îţi aparţine.

Apoi, aruncă o privire peste umărul lui Rachel.

— Şi poţi să i-o explici personal, oricum – uite-l că tocmai vine!

Şi, cu un uşor zâmbet, îşi luă poşeta şi plecă.

Capitolul 6

Surprinsă, Rachel privi peste umăr. Într-adevăr, Elliot se apropia dinspre tejghea, venind drept spre masa lor. Din mers, Lulu îl salută scurt.

Rachel încercă să-i evite privirea, însă Elliot se aşeză chiar pe scaunul eliberat de Lulu, în faţa ei.

— Deci, începu el, te-ai mai gândit la decizia ta de a pleca?

Văzându-i mişcarea negativă a capului, continuă, privindu-i cu interes faţa înroşită ca sfecla:

— Ai găsit o variantă mai avantajoasă?

— Poate, murmură Rachel, fără să-l privească.

— Vrei să spui că încă mai sondezi terenul? întrebă el, îngustându-şi ochii. Sper că nu fugi de-aici cu riscul de a rămâne şomeră, Rachel.

— Va fi totul în regulă, replică ea scurt, simţind că în sfârşit roşeaţa din obraji începea să-i dispară. Dădu să se ridice, dar Elliot o opri.

— Stai pe loc. N-ai niciun motiv să fugi.

— Trebuie să mă întorc şi să văd cum

se descurcă Lulu cu fata cea nouă…

— Se descurcă foarte bine, presupun. În curând, nici n-o să mai fie treaba ta, nu-i aşa?

— Aşa se pare…

— De fapt, nimic legat de magazinul ăsta nu va mai fi treaba ta – am dreptate?

— Da… adică…

— Am dreptate sau nu???

Rachel clipi din ochi.

— Te-am întrebat ceva, Rachel.

— Nu…

Îşi muşcă buzele.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Ba înţelegi al dracului de bine la ce mă refer, mârâi el. Şi nu te voi lăsa să-mi scapi.

Mâna i se repezi din loc, apucând-o strâns de încheietură, peste tăblia mesei.

— Norocul meu că te-am găsit aici.

Tocmai coboram să te caut. Am de rezolvat nişte treburi şi aş vrea să mă însoţeşti.

— Treburi?

— Am tot dreptul, nu? Ca director, îţi pot cere ajutorul.

— Dar…

— Şi nici nu poţi să mă refuzi. Eu îţi plătesc salariul – cel puţin până diseară, la ora şase.

— La opt, precizează Rachel, încet. Iar avem program prelungit.

Elliot se bătu cu palma peste frunte.

— Şi mai bine. Haide. Ia-ţi haina. Să mergem.

— Haina? întrebă ea, ridicându-se.

— S-ar putea să fie frig. Te-aştept la intrarea personalului.

Motorul limuzinei era deja în

funcţiune. Simţindu-se îmbrăcată cam prea simplu pentru o maşină atât de pretenţioasă, Rachel intră.

— Cred că nu ai paşaportul la tine? întrebă misterios Elliot, spre nedumerirea ei.

— Păi… nu…

— Bine, atunci spune-i şoferului unde locuieşti, ordonă el. Presupun că nu e expirat.

— Nu, dar…

— Hai odată, că n-avem toată ziua la dispoziţie!

În clipa următoare, îi zâmbi atât de cuceritor încât Rachel, buimăcită, îi recită şoferului adresa.

După ce reveni din casă cu documentul necesar, maşina porni din nou, trecând cu viteză prin West End, spre docuri. Nu peste mult, intrară în parcarea

aeroportului.

— Dar unde mergem?

Acum, faţa lui Rachel era înroşită şi din alte motive, nu numai de jenă.

Elliot îi zâmbi enigmatic.

— Ai să vezi.

— Dar credeam că ne ducem numai la nişte birouri din oraş! exclamă ea, indignată.

— Ceva atât de banal? În fond, e ultima ta zi…

După un moment de tăcere semnificativă, Elliot continuă, cu glasul îngroşat:

— Ultima *noastră* zi. O.K? Consider-o o zi scoasă în afara timpului.

La gândul că n-avea să-l mai vadă niciodată, Rachel simţi un nod în gât care o împiedică să răspundă.

Luându-i tăcerea drept împotrivire,

Elliot o preveni:

— Nu-mi purta pică pentru o singură zi, Rachel. Altceva n-am să-ţi mai cer.

Înghiţind în sec, Rachel întoarse capul. Cu voce mică, abia auzită, răspunse:

— N-am să-ţi port pică. M-ai înţeles complet greşit.

Elliot îi apăsă pe buze două degete.

— Hai să facem un pact, acum şi aici – fără scormoneli prin suflet, fără nicio complicaţie, să ne bucurăm de ceea ce are viaţa să ne ofere, iar mâine să uităm totul. De acord?

Dădu din cap, în timp ce degetele lui i se desprindeau de pe buze. Era tipic pentru el. Să-i frângă inima, fără s-o bănuiască măcar. „Trăieşte-ţi clipa”. Râse scurt, sugrumat.

— Atunci, numai pentru azi – o zi în

afara timpului.

Stăpânindu-şi sentimentele, îi zâmbi orbitor, în timp ce-şi strecura mâna într-a lui. Zia o învăţase cum să joace teatru – sosise momentul pentru cel mai reuşit rol din viaţa ei.

— Am de participat la o scurtă şedinţă, spuse Elliot, arătând spre servietă, dar după aceea timpul ne aparţine.

— Totuşi, diseară trebuie să mă întorc, îl preveni Rachel.

— Rectific – timpul ne aparţine până diseară la opt. În acel moment, angajarea ta în serviciul meu va lua sfârşit. Îţi convine formula asta?

Simţind o vinovăţie inexplicabilă, Rachel dădu din cap.

— Nu-mi rămâne decât să am încredere în tine, murmură ea, încercând

să-i evite privirea.

Elliot era încă adâncit în studiul documentelor, când avionul începu să reducă din altitudine. Îşi închise servieta şi se uită la ceas.

— Schiphol, îi spuse el. Am ajuns foarte repede.

Când coborâră din avion, Rachel clipi din ochi în lumina puternică a soarelui.

— Suntem la Amsterdam, nu-i aşa? întrebă ea, nevenindu-i să creadă ceea ce i se întâmpla.

— Ai mai fost aici?

— Niciodată. E ca într-un album de fotografii! Ce frumuseţe! Nu pot să cred că e adevărat.

Ajungând la un hotel aflat în centrul oraşului, Elliot îi deschise uşa, spunând:

— Revin peste o oră, cel mult. Mă

poţi aştepta în cafenea, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea să explorez puţin împrejurimile, răspunse Rachel, nerăbdătoare.

— Dacă te las singură, ai să fii în siguranţă?

— De ce nu?

Elliot o strânse un moment la piept, sărutând-o pe frunte.

— Încearcă să nu întârzii. Nu vom avea prea mult timp, şi nu vreau să pierdem niciun minut. Hai să ne întâlnim la douăsprezece fix, de acord?

Rachel se uită la ceas.

— La douăsprezece, încuviinţă ea.

„Va *trebui* să-i spun despre Zia”, îşi zise Rachel pentru a zecea oară, în timp ce intrau amândoi într-o galerie de artă. „Dar mai bine o fac la întoarcere, mai târziu…

cu siguranţă!”

O nouă ocazie de a aduce vorba despre Zia se ivi mai târziu, când trecură prin dreptul operei. Elliot i-o arătă, cu mândrie parcă, apoi întrebă nepăsător:

— Cânţi, cumva?

Întrebarea fusese atât de neaşteptată, încât Rachel scoase o exclamaţie de surprindere, scăpându-şi poşeta. Aceasta se deschise în cădere, lăsând să se împrăştie pe trotuar tot conţinutul – cheile, cardurile, portofelul, agenda şi alte obiecte. Până o ajută să şi le strângă pe toate, Elliot părusă fi uitat de întrebarea care declanşase acea reacţie, iar Rachel nu avu curaj să revină asupra ei. „Mai târziu”, îşi spuse ea. „Am să-i spun când stăm undeva într-un loc ferit şi putem discuta în linişte”.

Se mai plimbară cam o oră, până

când soarele începu să coboare spre asfinţit, făcând copacii de pe malurile canalelor să scânteieze spectral printre fuioarele de ceaţă ale înserării.

— A fost o zi minunată, Elliot, spuse Rachel, în timp ce se aşezau într-un taxi, pentru a merge la aeroport. Îţi mulţumesc atât de mult… N-am s-o uit niciodată.

Elliot zâmbi distant.

— O zi minunată, o companie plăcută…

Apoi, râse scurt.

— N-am dus lipsă de nimic, aşa-i?

Rachel aşteptă cu răbdare în timp ce Elliot vorbea cu şoferul. După ce termină, întoarse capul spre ea, cu o expresie ciudată.

— Mergem, spuse el, dar nu spera că vei ajunge la Londra înainte de opt seara. Unele zboruri sunt amânate, iar altele

anulate de-a binelea. Sper ca întâlnirea ta de la ora opt să nu fie atât de importantă…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.

— N-ai auzit ce-a spus şoferul? Aeroportul Schiphol e paralizat din cauza ceţii.

Rachel vedea cu ochii ei. Peste tot, ceaţa se îndesise ca un perete opac. Curând, şoferul trase pe dreapta. Elliot se aplecă să discute cu el, după care maşina se întoarse cu o sută optzeci de grade, pornind înapoi spre oraş.

— A spus că nu poate să rişte. E şi mai rău decât acum o oră, când a plecat. Cred că nu ne mai rămâne decât să stăm aici peste noapte.

— Dar *nu pot!* exclamă Rachel.

Elliot îi aruncă o privire cinică.

— Dacă ai alt mijloc de transport la dispoziţie, te rog să-mi spui şi mie. Doar

nu crezi că mi-aş pierde noaptea aici dacă aş avea vreo soluţie, nu?

Rachel îl privi încruntată. Sensul cuvintelor lui era clar. Nu şi-ar fi pierdut o noapte cu pudica Rachel, dacă ar fi avut de ales. Întoarse capul spre fereastră.

— Degeaba se uiţi aşa afară. Ceaţa, spre deosebire de oameni, e imună la privirea ta de vasilisc.

Rezemându-se de spătarul canapelei, Rachel închise ochii.

— Şi-atunci, ce facem?

— Îi dai un telefon omului cu care aveai întâlnire astă seară, şi luăm o cameră – sau două? – la un hotel. Nu strica o zi perfectă ca asta, Rachel. Ştii că poţi avea încredere în mine. Îţi dau cuvântul meu. Dar dacă-ţi închipui că eu am premeditat totul, înseamnă că-mi supraestimezi puterile. Crede-mă, nu eu

am comandat vremea asta!

— Cer albastru, plajă aurie şi cât mai multe trupuri bronzate la vedere – ar fi mai pe gustul tău, presupun…

Rachel încerca s-o ia în glumă, dar Elliot nu se lăsă amăgit.

— Mi-ar fi de ajuns un singur trup bronzat – al tău. Numai să mi se ofere de bunăvoie.

Apoi zâmbi, cu jumătate de gură.

— Nu mai face mutra asta supărată. Am încheiat un armistiţiu, adu-ţi aminte.

Rachel zâmbi şi ea.

— O.K.

— Camere separate – sună destul de decent, nu crezi?

„Numai dacă şi clădirile sunt separate”, îi stătu ei pe limbă să răspundă, dar găsi mai înţelept să-şi ţină gura.

Capitolul 7

Pe măsură ce seara trecea, Rachel îşi dădea seama că era prilejul cel mai nimerit pentru a mărturisi adevărul despre Zia, însă intenţiile îi erau zădărnicite de ambianţa romantică a restaurantului. La un moment dat, făcu totuşi o încercare, şoptind:

— Cred că ar trebui să-ţi spun ceva, Elliot…

El, însă, i-o reteză scurt:

— Ce solemnă eşti, Rachel! Fii şi tu mai veselă!

Amintindu-şi înţelegerea – nicio complicaţie – Rachel consimţi. În acel moment, totul era prea perfect ca să strice atmosfera cu explicaţii.

Când porniră în sfârşit înapoi spre

hotel, era târziu. Fusese o cină romantică, prelungită – cea mai minunată din viaţa lui Rachel. Era ameţită, dar se simţea straşnic de bine.

„Când ajungem la hotel”, îşi spuse ea, cu un fior de nerăbdare, „o să mă sărute la fel ca data trecută”. Se întreba dacă ar fi putut înfrunta ceea ce avea să urmeze.

Dar, când intrară în hol, o aştepta un şoc. Punându-i o mână pe umăr, Elliot spuse scurt:

— Du-te sus. Eu mai beau un păhărel înainte de culcare, la bar.

— Aşa? Dar eu? întrebă ea. Nu primesc şi eu unul?

Elliot o privi amuzat.

— Am să-ţi trimit în cameră. Ce te-ar tenta?

— Nu, vreau să spun… nu pot să vin

şi eu cu tine?

— Rachel, du-te sus, bagă-te-n pat şi dormi, replică el, întorcând-o uşurel cu faţa spre lift. Nu te deranjează să urci singură, nu-i aşa? Ai vrea să te însoţesc?

— Nu şi dacă ai de gând să te întorci singur, răspunse Rachel, neputându-şi ascunde nedumerirea.

Elliot îi depuse un sărut uşor pe frunte.

— Noapte bună. Vise plăcute. Am să-ţi trimit ceva bun.

— Nu te deranja. Nu vreau nimic, mulţumesc.

— Sigur?

— Da… Dar, Elliot… începu ea să protesteze, în timp ce uşile începeau să se închidă, retezându-i cuvintele.

Nedumerită că o părăsea atât de brusc, Rachel se plimbă prin apartament,

sperând să-l audă întorcându-se, iar când în sfârşit se hotărî să facă un duş, continuă să stea tot timpul cu urechea ciulită. În cele din urmă, după o ultimă privire prin camerele pustii, se vârî în pat, lăsând uşa întredeschisă şi începând să-i aştepte cu nerăbdare întoarcerea.

Probabil aţipise, căci o trezi un glas care o chema pe nume – pe numele de scenă.

Rachel deschise ochii, privind în jur, înainte de a-şi aminti unde era. Ceasul de pe noptieră arăta ora trei şi şapte minute.

O mişcare din camera alăturată îi atrase atenţia. Lumina era aprinsă. După un moment, se stinse, iar Rachel auzi o uşă închizându-se. „S-a întors”, înţelese ea.

Câteva minute stătu nemişcată, întrebându-se ce se întâmplase. Probabil

că Elliot îşi dăduse seama, după felul cum se uitase la el în restaurant, că ajunsese la faza în care era dispusă să-şi sacrifice toate inhibiţiile pentru el. Când îi spusese că voia să-şi trăiască clipa, în ziua aceea, Rachel îi interpretase cuvintele la propriu. Acum, se părea că nu vorbise serios – altfel, de ce se dusese în camera lui?

Rachel îşi îngropă capul în pernă. Ce era glasul acela care o trezise, strigând-o ca pentru a controla dacă dormea sau nu? Era posibil ca, în somn, să i se fi părut că-i spunea „Zia”. Nu conta. Îi ajungea faptul că o strigase.

Imediat ce-i veni acest gând, ieşi de sub plapumă. Cămaşa de noapte din mătase şi dantelă îi alunecă de pe sâni, în timp ce se ridica de pe marginea patului.

Fără a se osteni s-o aranjeze şi fără să se gândească la ceea ce făcea, se

apropie de uşă. Prudentă, cu inima bătându-i în galop, împinse uşa.

Când ochii i se deprinseră cu întunericul, distinse silueta de pe pat. Porni într-acolo, pas cu pas.

Era atât de nervoasă, deşi Elliot părea să doarmă, încât ajunse lângă el fără a fi putut scoate o vorbă. Ţinându-şi respiraţia, îngenunche lângă pat şi întinse mâinile. Îşi culcă încet capul pe pieptul lui.

Nu se întâmplă nimic.

Nu ştia ce să facă în continuare. Pentru moment, îi era de ajuns că se afla atât de aproape de el. Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi săltă capul şi începu să-i depună sărutări pe gât. Când buzele li se întâlniră, îl simţi fremătând.

Deodată, una dintre mâinile lui i se înfipse în păr, apăsând-o pe adâncitura de la ceafă. Buzele lui le căutară pe ale ei, în

timp ce mâna cealaltă intra printre pliurile de mătase ale cămăşii, găsindu-i sânii.

Cu un geamăt de voluptate, Rachel îşi simţi şira spinării arcuindu-se, în timp ce Elliot se apleca peste ea, cu gura fierbinte pretutindeni. Oasele păreau să i se topească. Toată camera devenise o floare sângerie, pulsândă, cu trupurile lor unite în mijlocul ei, şi de cum îşi simţi gura liberă, Rachel îi murmură numele, într-un ţipăt sufocat de dorinţă neputincioasă.

Se auzi un foşnet, iar Elliot se desprinse de ea, rostogolindu-se până în cealaltă parte a patului.

— Rachel, spuse el, după câteva momente, nu te osteni să-mi explici ce urmăreşti. Nu mă interesează. Vrei să pleci…?

Rachel abia reuşi să îngaime,

surprinsă:

— Să *plec>?* Dar *de ce?*

— Ştii bine că nu asta vrei. Mâine dimineaţă te-ar cuprinde remuşcările.

— Ba o *vreau,* Elliot…

— Se poate să *o* vrei, dar nu *mă* vrei – pe *mine.* Niciodată. Şi-acum, du-te. Vreau să dorm.

— Dacă erai obosit, de ce n-ai venit la culcare mai devreme? se răsti Rachel. Ce s-a întâmplat? De ce te prefaci?

— Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru.

Deşi Elliot rămăsese pe loc, Rachel îi simţea ochii străpungând întunericul, ca pentru a-i studia expresia.

— Eu nu mă prefac, Elliot, crede-mă. Chiar te *doresc,* te doresc cu *adevărat…*

Elliot râse aspru.

— Nu-s făcut din piatră. Şi-acum,

pentru ultima oară, mă laşi în pace sau nu?

— Elliot! Nu poţi vorbi serios!

Rachel ştia că-şi pierdea orice urmă de ruşine, dar era întuneric şi se simţea îndemnată să spună lucruri pe care la lumina zilei nu le-ar fi rostit niciodată. Nu conta ce urma. Se hotărî să nu se mai gândească la ziua de mâine. Fără să judece, alergă peste pat şi-l apucă de braţ.

— Elliot, îmi pare rău că am fost atât de ne…

Îşi căută cuvintele.

— … de necooperantă.

Cu un mormăit de furie, Elliot se smulse din strânsoarea ei, îndepărtându-se.

— N-am nevoie de nicio „cooperare”, Rachel. Am nevoie de un lucru pe care tu nu mi-l poţi dărui, iar reacţia mea e

sinceră. Şi nu mai face asta…

Gemând, îşi îngropă faţa în părul ei.

— *Termină,* scrâşni el, că altfel, nu răspund de ce-o să se-ntâmple!

Cu inocenţă, Rachel îşi lipise trupul de al lui. Fu şocată să-i simtă excitaţia. Nu mai încăpea nicio îndoială că o dorea, în pofida cuvintelor rostite.

— Elliot… murmură ea, încercând să-i ajungă gura cu a ei.

— Am spus să *ieşi!* mârâi Elliot.

Se duse la uşa dintre camere şi o deschise.

— *Te rog.*

Glasul îi răsuna ca un scrâşnet de patine pe gheaţă.

— Nu înţeleg, bâigui Rachel, cu vocea întretăiată.

Prea distrusă ca să mai simtă furia sau durerea, nu putea decât să stea pe loc,

în întuneric, frângându-şi mâinile.

— Nici nu e mare lucru de înţeles, nu-i aşa? Din punctul tău de vedere, vreau să spun. Să uităm ce s-a întâmplat şi să încercăm să dormim. De acord?

— Asta ce e, Elliot, un fel de ramură de măslin? Aşa cred, continuă ea, nelăsându-i timp să răspundă. Îmi pare rău, mai şopti, trecând pe lângă el.

Îl auzi închizând uşa în urma ei. Rămasă singură, se culcă pe pat, ştiind că n-avea să mai închidă ochii toată noaptea.

A doua zi, când se întâlniră, Rachel fu recunoscătoare că Elliot nu făcea nicio aluzie la cele întâmplate în timpul nopţii. În avion, intenţia ei de a mărturisi identitatea Ziei, numai pentru ca totul să fie clar, fu zădărnicită de simplul fapt că adormi pe dată. Nu deschise ochii decât

când simţi o mână pe umăr. Avionul aterizase deja.

— Îmi pare rău că te trezesc. Mă simt ca un mitocan, spuse Elliot cu glas răguşit, dar cred că ai avea probleme cu echipa de la întreţinere dacă ai rămâne la bord.

— Doamne sfinte, scuză-mă! Cred că am adormit imediat!

Rachel se îndreptă de spate, încercând să-şi adune gândurile.

— Chiar am ajuns la Londra?

Ploua torenţial, iar cerul acoperit începea deja să se întunece.

— Acoperă-ţi capul cu impermeabilul meu şi pregăteşte-te s-o luăm la fugă, o sfătui el. Eşti gata?

Râzând, uitând pentru moment de orice animozitate, ajunseră cu sufletul la gură în clădirea aeroportului.

— Am să-ţi găsesc un taxi, murmură

Elliot, trăgând-o după el.

Fără o vorbă, Rachel privi maşina care trăgea la bordură. Se urcă, aşteptându-se, ba chiar sperând, ca Elliot s-o urmeze. El, în schimb, trânti portiera, rămânând o clipă cu privirea spre ea. Apoi, cu un zâmbet ciudat, strâmb, ridică o mână, în semn de rămas bun. Taxiul porni.

Când Rachel mai întoarse o dată capul, pentru a privi prin lunetă, îl văzu în acelaşi loc, în aceeaşi poziţie, privind-o cum se îndepărta cu repeziciune, până dispăru.

O săptămână mai târziu, pe la miezul nopţii, în timp ce Zia cânta o baladă sentimentală din repertoriul ei recent, Elliot intră în local, bronzat şi, dacă era posibil, mai chipeş decât oricând.

— „Nicio iubire ca a noastră nu va muri vreodat’…”

Cuvintele părură să-i îngheţe în gât, când îl văzu stând în picioare, singur, la marginea ringului de dans. Venindu-şi în fire, Zia continuă:

— „Iubirea noastră-i veşnică, ştiu că-i adevărat… Fiindcă nu doresc… Decât să te iubesc…”

Când ultimul acord se stinse, părăsi repede scena. Apariţia lui neaşteptată o afectase ca o lovitură în stomac. Dar, înainte de a apuca să-şi scoată pantofii cu tocuri înalte, în uşa cabinei se auzi un ciocănit sonor. Porni într-acolo ca prin vis.

— Bună! o salută Elliot, oprindu-se în uşă, fără a schiţa vreo intenţie de a intra.

— Bună… abia reuşi ea să murmure. Nu ne-am văzut cam de mult…

Se retrase în cabină, dar nu-l invită

să intre. Părea foarte mulţumit să rămână acolo unde se afla.

— Arăţi fermecătoare ca întotdeauna, Zia, comentă el, cu buzele părând să i se răsfrângă cam dispreţuitor. Se vede clar că-ţi merge bine.

— Nici tu nu arăţi rău, se bâlbâi ea. Cum e viaţa?

— Minunată. Niciun nor la orizont.

Bronzul îi stătea bine. Se vedea clar că o uitase pe Rachel cât ai bate din palme, în timpul vacanţei.

— Ai fost într-o staţiune interesantă? îl întrebă ea pe un ton nepăsător, ascunzându-şi bătăile repezi ale inimii.

Elliot clătină din cap.

— Am prea mult de lucru ca să-mi iau liber.

Îl privi cu neîncredere.

— Eşti foarte bronzat, remarcă ea, pe

un ton critic.

— Efectele solarului de la club, nimic mai mult. Ai crezut că plecasem?

Zia dădu din cap.

— Mă mir că ai observat, spuse ea, muşcându-şi buzele, apoi încercă să se justifice, ridicând din umerii dezgoliţi. Mă rog, ai devenit o prezenţă aproape permanentă aici. Era firesc să observ.

Căutând să pară sarcastică, adăugă:

— Am presupus că te săturaseşi de repertoriul meu. Ştiu că preferi… continuă ea, cu un zâmbet ironic, genurile mai grele…

— Opera, vrei să spui?

Zia dădu din cap.

— Curios că menţionezi asta, continuă Elliot, netulburat. Tocmai mă pregăteam să te întreb dacă ai vrea să mă însoţeşti la un spectacol cu „Madame

Butterfly”. Întâmplător, am o lojă.

Rachel căută cu mâna, pe dibuite, spătarul unui scaun. O mie de voci o îndemnau să refuze – se jucase deja cu focul, iar arsurile încă o mai usturau. Dar, înainte de a apuca să refuze, dădu din cap afirmativ.

— Mi-ar face mare plăcere, îşi auzi ea propria voce răspunzând. Îl ador pe Puccini.

Dacă răspunsul ei îl surprinsese, Elliot n-o arătă prin nimic. Stabiliră ora şi locul întâlnirii, apoi plecă.

În seara următoare, Lulu îi făcu o vizită, după orele de program. Când află despre invitaţia lui Elliot, bătu imediat din palme.

— Acum puteţi să vă lămuriţi! spuse ea.

Imediat, adăugă:

— Întâmplător, fratele meu e mare meloman. Îi voi cere libretul, ca să nu te faci de râs.

— Întâmplător, replică Rachel, ştiu povestea cu „Madame Butterfly”. Credeam că toată lumea o ştie.

Se încruntă.

— E lacrimogenă rău…

— Atunci, n-ar strica să-ţi dai cu rimel waterproof! declară Lulu, ridicându-se să plece. Mă bucur atât de mult, Rachel! Meriţi o a doua şansă.

La uşă, Rachel mai spuse:

— Nu mă interesează nicio a doua şansă ca să iau lucrurile de la început. Cred, totuşi, că am luat o hotărâre înţeleaptă. Nu e de nasul meu, Lulu. N-aş face faţă unei relaţii cu el, crede-mă. Mă depăşeşte pe toate planurile.

Peste două zile, Lulu reveni înarmată cu ondulatoare electrice, geluri şi fixative, pentru a o ajuta pe Rachel să se transforme în Zia. După o muncă interminabilă, se declară în sfârşit satisfăcută.

— Arăţi fantastic. Şic, discret, cu o undă nebunatică. Scumpul de Elliot te va găsi de-a dreptul irezistibilă!

Rachel era un pachet de nervi şi, în pofida verdictului lui Lulu şi chiar a admiraţiei mai reţinute a lui Ros, încă se mai simţea tentată să renunţe. Dar nu peste mult se auzi claxonul taxiului, din dreptul ferestrei.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, la amândouă.

Şi, cu o bravură sută la sută prefăcută, Rachel porni spre uşă, simţind cum i se tăia respiraţia.

— Succes, Zia! îi mai ură Lulu. Şi pupă-l şi din partea mea!

Capitolul 8

„Dacă mă întreabă şi acum dacă ştiu să cânt sau nu, răspunsul va fi nu!” îşi spuse Rachel.

Spectacolul o încântase încă de la primele acorduri. Închise ochii, în timp ce aria lua sfârşit, şi un moment îşi imagină că era fericită.

Simţi o răsuflare caldă pe obraz.

— Divin, nu-i aşa? îi şopti la ureche glasul lui Elliot.

În aceeaşi lojă mai erau trei dintre partenerii lui de afaceri. Rachel se întoarse spre el. Gura lui se afla doar la câţiva centimetri distanţă.

— Un adevărat extaz, confirmă, cu voce tremurătoare.

Elliot n-avea să afle niciodată care era cel mai divin extaz – acela de a se găsi lângă el. Şi totuşi, durerea de a-l fi alungat din viaţa ei nu făcea decât să-i accentueze importanţa ambiţiei de a reuşi. Sacrificiul şi devotamentul mergeau mână în mână. Rachel se născuse spre a deveni cântăreaţă profesionistă. Era o dorinţă atroce, pe care jinduia s-o împărtăşească şi cu altcineva. Însă numai Elliot ar fi putut fi confidentul care să-i înţeleagă ambiţiile, ceea ce era exclus, întrucât tocmai pe el fusese nevoită să-l sacrifice. Chiar în timp ce înţelegea toate aceste lucruri, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el ridica un singur deget. Oare s-ar fi întors la el fugind cât o ţineau picioarele?

Reveni cu atenţia la ceea ce se

întâmpla pe scenă. Când se întâlniseră, înainte de ridicarea cortinei, Elliot o tratase cu un fel de politeţe ironică. Stalurile de jos, când îşi ocupaseră locurile în lojă, arătau ca o mare de feţe întoarse în direcţia lor. Peste tot, oamenii şuşoteau, întrebându-se cine erau. Rachel ar fi roşit, în timp ce Zia s-ar fi desfătat cu gloria – dacă n-ar fi avut inima frântă.

Până acum nu apucase să discute cu Elliot între patru ochi şi conchise că era mai bine să aştepte până rămâneau singuri, după reprezentaţie. Atunci, avea să-şi poată dezvălui adevărata identitate. Nu putea şti cum urma să reacţioneze Elliot.

La pauză, se zări reflectată, împreună cu el, în oglinda înconjurată cu pluş roşu, de pe perete. Cu siguranţă, formau o pereche reuşită. Şi totuşi, când

văzu că privirea lui Elliot se tot abătea spre decolteul rochiei, Rachel ştiu exact ce gândea Zia, solista de cabaret, într-o asemenea situaţie.

— După aşa ceva, nici nu mai îndrăznesc să mă numesc cântăreaţă, recunoscu ea, dorindu-şi ca Elliot să n-o privească în felul acela.

În mod surprinzător, Elliot replică:

— Nu te desconsidera. Talentul tău e diferit, dar nu mai puţin demn de invidiat.

Apoi zâmbi cu jumătate de gură, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva complimentul lui conţinuse şi o anumită ambiguitate.

Ochii lui o fixau din nou, dându-i senzaţia unor degete care-i mângâiau intim toată pielea expusă a pieptului. În loc de a se crispa, Rachel îşi simţi trupul arcuindu-se provocator, iar cu vârful limbii

îşi umezi buza de jos, aţâţată de ceea ce prevestea privirea lui.

Elliot râse încet.

— Mă înţelegi atât de bine, Zia.

Îi simţi mâna atingând-o pe a ei, între faldurile rochiei de satin. Apoi, Elliot continuă:

— Ne-am potrivi de minune, noi doi. În seara asta, cele mai interesante sunt farmecele tale. Iar montarea operei m-a entuziasmat, aşa că-ţi poţi da seama ce efect ai asupra… cum să spunem…?

Făcu o pauză sugestivă.

— … Asupra libidoului meu?

Zia ridică privirea spre el, pe sub cortina genelor false, ştiind că ochii îi erau cufundaţi în umbră, cu speranţa că Elliot nu-i putea distinge deznădejdea în faţa acelui travesti de cuvinte drăgăstoase pe care jinduise atât de mult să le audă.

— Chiar vorbeşti serios, Elliot? Vreau să spun, chiar crezi că mă cunoşti destul de bine ca să afirmi aşa ceva?

Elliot îi luă răspunsul ca pe o provocare.

— Acordă-mi o şansă şi am să ţi-o dovedesc.

Apoi, buzele i se arcuiră într-un zâmbet subţire.

— Acum – în seara asta.

Se înţeleseseră ca după aceea să meargă la cină, împreună cu partenerii lui, iar când Zia îi aminti acest lucru, Elliot nu răspunse decât atât:

— Ai încredere în mine, draga mea.

Cuvintele lui îi aminteau în mod dureros de călătoria la Amsterdam, când îi spusese acelaşi lucru. Se cutremură.

— Elliot, nu cred…

Dar Elliot se întorsese deja, să

participe la conversaţia celorlalţi. Rachel ştiu, fără nicio umbră de îndoială, că povestea era departe de a se fi terminat.

Îl privi cum juca rolul amfitrionului distins. Era evident că sentimentele lui pentru Rachel nu însemnaseră mare lucru, iar durerea din propria ei inimă părea deplasată, când îşi dădea seama cât de unilaterală fusese. În acele zile de început, intuiţia n-o înşelase. Nu era decât un seducător ca oricare altul, priceput la vorbele dulci, în plasa căruia numai o naivă inocentă ca Rachel ar fi putut să cadă.

După pauza a doua, în timp ce se înapoiau spre lojă, întâmplător Zia rămase în urma celorlalţi. Elliot mergea pe lângă ea. La adăpost de privirile altora, îşi trecu vârfurile degetelor peste spinarea ei. Zia nu-şi putu stăpâni reacţia.

Zâmbetul lui Elliot o înştiinţă că-i observase fiorul de voluptate.

— Mergi mai încet…

Se aplecă spre ea, silind-o să încetinească pasul, la jumătatea scării înguste care urca spre lojă.

— Serios, Elliot, nu cred…

— Lasă-i s-o ia înainte.

Neputincioasă, văzu uşa verde cu auriu închizându-se în urma celorlalţi. În clipa următoare, cu o viteză calculată, Elliot o împinse într-un alcov acoperit cu draperii de catifea. Auziră uşa din capul scării deschizându-se, apoi un glas care întreba:

— Unde-au dispărut…?

Imediat uşa se închise la loc, retezând răspunsul.

— Elliot, te rog…

— Mi-ai promis atât de mult, de când

ne-am cunoscut – oare n-ar fi timpul să primesc şi eu un avans…?

Elliot îşi apropie faţa de a ei, trăgându-i trupul cu şoldurile lipite de ale lui, iar Rachel scoase o exclamaţie de surpriză când îi simţi tăria trupului apăsându-i atât de puternic propriul trup. Se simţea slabă ca o pisică, absolut incapabilă să i se împotrivească. Nu mai era Zia, era din nou Rachel, iar acela era bărbatul pe care-l iubea.

— Nu trebuie… reuşi ea să bâiguie, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei.

— Nu trebuie?

— Nu trebuie să mă pierd…

Respira adânc, întretăiat.

— N-am nevoie de complicaţii…

— Nu-ţi ofer nicio complicaţie. Numai puţină tandreţe iubitoare.

— Am o regulă, Elliot. *Nu…* protestă

ea, când mâinile lui începură s-o mângâie, stârnindu-i fiori.

— O regulă? repetă el, împiedicând-o să mai continue. Cui îi pasă de reguli? Nu există decât o singură regulă – dragostea. Şi-acum, iubeşte-mă aşa cum numai tu poţi. Aşa cum o arăţi în cântecele tale.

— Nu e decât un număr de cabaret…

— Vreau să spui că în realitate nu iubeşti la fel? Dar cuvintele sunt atât de sexy şi tot aşa e şi expresia din ochii tăi. Le indică tuturor bărbaţilor din public că ştii cu adevărat ce înseamnă…

Pe neaşteptate, o întrebă brutal:

— Vrei să spui că totul nu-i decât o mascaradă?

Apoi râse cinic:

— Să nu te-aştepţi să cred una ca asta. N-aveai cum să te exprimi atât de senzual, dacă nu erai o femeie cu

experienţă. Şi-acum, nu mă mai sâcâi şi sărută-mă aşa cum vreau eu…

— Nu pot, Elliot! Te rog! Dă-mi drumul!

— Nici să nu te gândeşti. Mă scoţi din minţi – şi o ştii foarte bine!

Şi, parcă anume ca să i-o dovedească, începu să-i mângâie sânii pe sub rochia de satin, găsind imediat fermoarul lung de la spate şi, spre groaza ei, trăgându-l rapid în jos, până la capăt. Materialul căzu în jur ca petalele unei flori stacojii, dezvăluindu-i sânii de un alb perlat, în contrast cu roşul sângeriu al rochiei.

— *Nu!* ţipă ea oripilată de agresiune, în timp ce ochii lui îi contemplau goliciunea. După un prim murmur de admiraţie, Elliot gemu de-a binelea, adânc.

— Te doresc, femeie. Hai să plecăm

de-aici. Te duc la mine acasă. Acum!

Şi se aplecă să-i sărute sânii.

— Nu, Elliot!

— E după colţ, în piaţă la Covent Garden, continuă el, cu glas îngroşat. Doar câţiva paşi până în paradis, nimic mai mult.

Continua s-o sărute dar, din fericire, în graba de a găsi un loc mai discret, începuse deja să-i tragă fermoarul la loc. Rachel simţea că, după ce termina, avea să-i poată alunga din minte planul acela nebunesc, dar pe dinaintea ochilor îi fulgeră o imagine a orelor netulburate pe care le puteau petrece împreună, ispitind-o cu fantezii interzise. Mâinile lui pe trupul ei. Abandonul ei neputincios în braţele bărbatului iubit…

Încercă să se smulgă din strânsoare.

— Elliot, te rog, dă-mi drumul!

— Niciodată!

— Dar prietenii tăi…! Opera…! Începe actul al treilea!

— Dracu’ să-i ia, şi pe ei, şi opera şi toate actele! Cum te mai poţi gândi la operă, în nişte momente ca astea? întrebă el, scrâşnit.

O strânse din nou la piept, febril, lăsând fermoarul încheiat doar pe jumătate.

— Fă dragoste cu mine, iubito, haide, ştii şi tu că vrei…

Îi întinse o dâră fierbinte de sărutări arzătoare pe o latură a gâtului.

— Sărută-mă, vreau să-ţi simt buzele, limba…

— Nu…

Rachel, cu respiraţia tăiată, se zbătea să scape din braţele lui – dar mai bine ar fi stat potolită. Membrele li se încolăceau tot

mai strâns, fiecare bătaie de inimă găsindu-şi ecoul în bătăile inimii celuilalt.

— Am spus să mă săruţi, mârâi el aspru. Ştii tu cum.

— Nu ştiu… Nu…

Dar buzele lui îi cotropiră gura într-un sărut de o gingăşie surprinzătoare. Era dulce ca mierea, convingând-o să cedeze, fără a o forţa în niciun fel. Îi simţi o mână ţinând-o de talie, în timp ce mâna cealaltă se ridica să-i culce capul pe umărul lui, mângâindu-i părul, apăsându-i obrazul, ca pentru a-i explora cu palma conformaţia tainică.

— Mă scoţi din minţi, ştiai? îi şopti el la ureche. Şi totuşi, când îmi permit să mă gândesc la asta, simt cum mă orbeşte furia… Iar când te ţin în braţe, ca acum, aproape că-mi vine să te iert şi să uit. Şi pe urmă, iar dau năvală toate gândurile.

Toată durerea. De ce-ai crezut că mă puteai minţi, Rachel? Care a fost scopul?

— *Rachel?*

Lăsându-şi capul pe spate, îl privi în ochi.

— *Ştii?* întrebă ea, năucită.

— E un travesti excelent şi fii sigură că nici prin minte nu mi-a trecut că sirena sexului de pe scenă era Rachel cea cuminte şi sfioasă de la magazin, până când te-am întâlnit în afara scenei. Abia atunci, mi s-a părut că ceva nu se potrivea. Apoi, suspiciunile mele au crescut. Mă tot sâcâia ceva, o îndoială care a durat până la Amsterdam, când ţi-ai scăpat poşeta… În timp ce te ajutam să-ţi aduni lucrurile, ţi-am văzut legimitaţia de la club, pe numele Zia. Nu mi-a venit să cred. Dar se potrivea…

Ridică din umeri.

— Aşa se explica de ce simţisem nevoia să revin mereu acolo. Cred că, de fapt, am ştiut tot timpul că tu erai. Sărutul a dovedit-o. Ţi-aş recunoaşte buzele oriunde. Un singur sărut şi n-a mai încăput nicio îndoială.

Pe măsură ce timpul trecea, iar ea continua să-l privească, fără niciun cuvânt de scuză sau explicaţie, Elliot se întuneca tot mai mult la faţă.

— *De ce,* Rachel? insistă el. Ai vrut doar să-ţi râzi de mine?

Expresia lui lezată îi provocă un fior îngheţat pe şira spinării. Clătină din cap, fără o vorbă. Momentele când Elliot nu-şi mai putea stăpâni furia, aşa ca acum, o amuţeau. Nu avea ce explicaţie să-i dea. Nici scuze pentru suferinţa pe care i-o provocase. „Suferinţă?” se întrebă ea, neajutorată. „Eu sunt cea care suferă – şi

voi continua să sufăr, dacă mă las să cad pradă pasiunii unei aventuri de-o noapte cu un seducător ca tine”. Dar nu-şi putea exprima aceste temeri. Îi era imposibil să pronunţe cuvintele potrivite.

— Spune-mi de ce-ai făcut-o, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el ridicând o mână, ca s-o apuce aspru de bărbie. Nu ţi-ai dat seama ce simţeam pentru tine? Ce ai în loc de inimă, o bucată de gheaţă?

În timp ce vorbea, continua să-i mângâie ritmic vertebrele, risipindu-i complet uzul raţiunii.

— Elliot, nu…

Rachel încercă să se desprindă, dar îl simţi trăgând-o înapoi.

— Cred că ţi s-a părut amuzant să te joci de-a Rachel cea dulce şi să mă laşi să îndrug toate prostiile alea ridicole despre inocenţă. Dumnezeule, cum trebuie că ai

mai râs pe înfundate!

Apucă în pumn părul fals ce-i învăluia umerii, strângându-l ca şi cum nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i frângă gâtul. Rachel ştia că, având rochia pe jumătate descheiată şi sânii parţial expuşi, arăta atât de desfrânată pe cât şi-o imagina el. Încercă să se smulgă, dar Elliot încă nu terminase.

— N-am să te las să-mi scapi cu una cu două. Te-ai jucat cu mine. Acum, am să mă joc eu cu tine.

Râse aspru.

— O să-ţi gust pe săturate buzele astea savuroase. De ce n-aş face-o? Te-ai făcut destul cu farmecele tale; acum, va trebui să-nveţi să primeşti ceea ce ţi se cuvine!

Începu s-o tragă spre el, cu o încetineală insuportabilă. O mână îi

aluneca deja în corsajul căscat, în timp ce cu cealaltă o ţinea strâns de talia îngustă.

— Iar acum, Rachel – Zia – mincinoasa mea drăgălaşă, am să te sărut într-un fel cum niciodată nu ţi-ai imaginat.

Sunetul slab al viorilor din orchestră atinse o acută. Acordurile îi învăluiră în frumuseţea lor lirică, notele pasionale ale soliştilor reflectând patima care o însufleţea pe Rachel în braţele lui Elliot. Fără nicio urmă de voinţă pentru a-i mai rezista, în pofida ameninţării lui, îl lăsă s-o potopească sub sărutări.

În clipa următoare, îşi dădu seama că era cel mai neinspirat lucru pe care l-ar fi putut face. Nu reuşea decât să-i confirme ceea ce tocmai îi spusese despre ea însăşi – iar când Elliot înălţă capul, mândria îl făcu să râdă brutal.

— Trăiască Zia! Dacă ăsta e numai

începutul, ce mai aşteptăm?

Şi dădu s-o tragă în jos pe scară, dar Rachel se opuse, strângându-şi cu braţul celălalt rochia la piept.

Când se gândea la părerea pe care şi-o făcuse Elliot despre ea, simţea că-i ardeau obrajii de ruşine.

— Elliot, nu-i adevărat! strigă ea, cu răsuflarea tăiată. Numai cu tine… Niciun alt bărbat nu m-a mai putut face să simt aşa ceva!

— Nu mă îndoiesc că la fel le spui tuturor.

— Nu mai fi aşa de nesuferit! Nu-s ceea ce crezi!

— Ce, adică? O depravată nestăpânită? A, ba eşti, Zia. Exact asta eşti. O fetişcană care se joacă de-a femeia, dar nu are decât un lucru în cap – patul. Aminteşte-ţi cum te-ai purtat la

Amsterdam! Efectiv, te-ai aruncat în braţele mele!

Obrajii lui Rachel se împurpurară.

— Ar fi trebuit să te posed atunci, scrâşni el. Din păcate, încă mai credeam în Rachel! Prostul de mine!

Mâna i se repezi înainte, smucind-o spre el.

— Să nu care cumva să susţii că acum nu vrei să te duc direct în pat!

Buzele ei refuzară să-l contrazică.

— Mda, mă aşteptam. O singură privire la faţa ta şi se vede negru pe alb ce doreşti. Nu-mi mai poţi ascunde adevărul. Am ajuns să te cunosc cum mă cunosc pe mine însumi!

— Ba nu mă cunoşti deloc! Crezi doar că mă cunoşti! Niciodată n-am…

Rachel privi în jur, înnebunită, dar trupul masiv al lui Elliot îi tăia orice cale

de scăpare, făcând-o să se simtă dominată, incapabilă de a-i contrazice acuzaţiile. Cum ar fi putut să-i explice că nu dorea decât s-o iubească? Nu o aventură, nu doar trupul lui, ci iubirea, respectul lui şi o viaţă întreagă trăită împreună? Ridică o mână la gură, speriată. Uitase deja de toate ambiţiile, numai pentru că se afla în braţele lui Elliot?

— Vino, o chemă el, apucând-o de încheietura mâinii. Poate că ai şi tu minte, măcar o dată. Hai înapoi în lojă. Avem toată noaptea la dispoziţie. Şi, Zia… aranjează-te şi tu puţin.

O cuprinse cu ambele mâini, trăgând-o mult prea aproape.

— Lasă-mă să-ţi închei fermoarul.

Înainte de a-l închide la loc, îi sărută pielea, sub satinul rochiei.

— Mergem înapoi…? întrebă Rachel,

zăpăcită atât de atingerea lui, cât şi de schimbarea planurilor.

— Întotdeauna am fost de părere, scumpa mea Zia, că răbdarea e o virtute de neînlocuit. Nu eşti de acord?

Miercuri seara, când Rachel intră în club, ospătarii se agitau prin sala puternic luminată. Se opri în prag. Herman susţinea că încerca să-i obţină un contract pentru un local similar din Spania, dar Rachel începea să-şi spună că nu i-ar fi plăcut să mai continue în acelaşi gen.

Seara la operă îi cristalizase intenţiile, iar acum simţea dorinţa unui rol într-un spectacol muzical. Îl salută pe Ray ca de obicei şi tocmai se pregătea să intre în cabină, când îl auzi chemând-o în birou.

— Am ceva să-ţi spun, Rachel. Ia loc.

Rachel se aşeză.

— După toate problemele astea cu sănătatea soţiei mele, începu el, m-am hotărât să mă retrag din afaceri. Să vând firma. E mai bine aşa. N-are niciun rost să mai continuu, până… în fine.

Îşi desfăcu mâinile.

— Voiam să ştii, fiindcă s-ar putea să fii îngrijorată în legătură cu slujba.

Rachel îşi muşcă buzele. Îşi dădea seama că ar fi fost o uşurare să plece din localul care-i amintea atât de mult de Elliot. În clipa următoare, Ray spuse un lucru care o luă complet pe nepregătite.

— Întâmplător, am primit deja o ofertă. Dar, înainte de a continua, trebuie să ştii un lucru – şi anume: posibilul cumpărător nu doreşte să încheie tranzacţia decât cu condiţia ca tu să rămâi aici, ca solistă.

Prima ei reacţie fu una de uşurare.

Cel puţin, nu rămânea fără serviciu. Pe un ton pragmatic, Rachel spuse:

— Înseamnă că mi se va reînnoi contractul. În aceeaşi termeni, presupun?

— Asta trebuie să-l întrebi pe Herman, draga mea. Sunt sigur că va lua hotărârea cea mai avantajoasă pentru tine.

A doua zi dimineaţă, la prima oră, Rachel îi telefonă lui Herman Ward.

— O veste bună, nu-i aşa? o întâmpină Herman, vesel.

— Nu sunt sigură.

— Îţi măreşte salariul. Nu poate fi chiar atât de rău.

— Probabil că nu, recunoscu Rachel. Dar ştii că speram să încep să dau unele probe, nu să mă mărginesc la muzica de cabaret.

Îl auzi pe Herman spunându-i ceva altei persoane din birou, acoperind parţial receptorul cu palma. Când reveni, o anunţă:

— Te-aşteaptă şi o probă. Dar, dacă primeşti rolul, va trebui să anulăm contractul cu Manhattan.

— Întrucât încă n-am semnat niciun contract cu noul proprietar, deocamdată nu se pune problema, nu?

Auzind că Herman întârzia din nou cu răspunsul, Rachel adăugă:

— Ascultă, Herman, nu se poate să nu găseşti tu vreun compromis. Nu vreau să creez probleme pentru vânzarea lui Ray, dar… trebuie totuşi să-mi lărgesc orizonturile.

— Ai dreptate, răspunse Herman, parcă luând brusc o hotărâre. În privinţa contractului, vom rezolva totul pe rând.

Dacă-l semnezi, vei avea cel puţin de lucru, iar dacă ţi se oferă altceva, vedem noi cum ne descurcăm. Am să-i spun secretarei să te sune ca să-ţi dea informaţiile despre probă.

În continuare, lucrurile au evoluat cu repeziciune. Firma cumpărătoare, numită Stateside Entertainment, a trecut la acţiune imediat ce Rachel a semnat contarctul. În acelaşi timp, Rachel s-a alăturat unui mare număr de tinere speranţe care dădeau probe pentru un rol într-un musical nou, dar încă fără titlu, cu premiera programată înainte de Crăciun.

După probă, Rachel intră în biroul lui Ray cu zâmbetul pe buze.

— Mi-au cerut să revin, Ray, nu-i aşa că-i minunat…?

În clipa următoare, zâmbetul îi

îngheţă.

Elliot, mai atrăgător ca oricând, se ridică de pe scaunul lui Ray, rezemându-se cu palmele de birou. Ray, cu impermeabilul şi pălăria, stătea în picioare lângă uşă.

— Tocmai la timp! spuse el vesel. Ţi-l prezint pe directorul firmei Stateside – deşi cred că vă cunoaşteţi… adăugă el, complice.

— *Ce?* exclamă Rachel, făcând un pas înapoi.

Elliot zâmbi posomorât.

— Ne cunoaştem foarte bine – nu-i aşa, Zia?

Apoi ocoli biroul, cu mâna întinsă.

— Tocmai ai pierdut ceremonia de dare în primire. Bine ai venit la New Manhattan. Sper ca parteneriatul nostru să fie reciproc avantajos.

Dublul înţeles al cuvintelor lui era clar. Rachel se îndreptă de spate.

— Vin de la o probă, începu ea. Şi…

— Mă scuzaţi?

Elliot se uită de la Ray la Rachel şi înapoi.

— S-a strecurat vreo confuzie în legătură cu termenii din contract, Ray? Nu-şi va căuta de lucru în altă parte până nu termin *eu* cu ea. Iar până atunci, adăugă el pe un ton ameninţător, mai e destulă vreme.

Capitolul 9

După ce Ray îşi luă rămas-bun şi plecă, Rachel se întoarse spre Elliot, cu un ţipăt înăbuşit.

— *Tu!* exclamă ea. Chiar e adevărat?

Nu se poate, trebuie să fie o glumă!

— Te asigur, draga mea, că banca mea ia totul foarte în serios.

— Banca ta? întrebă Rachel, încruntându-se.

Elliot privi în jur, cu o expresie estimativă.

— Localul ăsta e elegant şi cochet, amplasat în plin West End. Costă. Dar sunt sigur că va face toţi banii.

— Dar tu nu ştii o iotă despre night-club-uri! îl acuză ea.

— Nu?

— Oi fi ştiind… mormăi Rachel, întorcând capul. De unde naiba să ştiu eu la ce te pricepi şi la ce nu?

Apoi se răsuci din nou spre el, agitându-şi mâinile, neputincioasă. Implicaţiile începeau să-i explodeze în minte, ca nişte bombe incendiare.

— De ce-ai făcut asta, Elliot?

— Mi s-a părut amuzant. Doar nu-ţi închipui că eram mulţumit ca simplu director de magazin, nu?

— Şi eu? Ai să-mi rupi contractul?

Elliot o privi lung.

— Dacă am să-l rup…? întrebă el, după o pauză chinuitoare. N-aş crede. De ce l-aş rupe? În fond, când am cumpărat clubul… l-am cumpărat cu tine cu tot.

Inima lui Rachel tresări dureros.

— M-ai *cumpărat?*

Făcu un efort să-l privească dispreţuitor.

— Nu sunt de vânzare, Elliot, spuse ea, cu buzele strânse.

— Într-adevăr – nu mai eşti, replică el rece. Dar ai fost de vânzare – după cum tocmai ţi-am demonstrat.

— *Eu…* începu Rachel, pornind spre

birou, *eu…* repetă ea, accentuat, *nu* sunt de vânzare. Şi niciodată nu voi fi!

— Fiecare om are preţul lui. Preţul *tău* e scris negru pe alb, în contract. Vrei să-l reziliezi?

Nelăsându-i timp să răspundă, continuă:

— În cazul ăsta, spune-mi şi-am să-mi anunţ imediat avocaţii.

O privi cu un zâmbet sardonic.

— Pentru încălcările clauzelor contractuale există sancţiuni, cum nu mă îndoiesc că ştii.

— Elliot, de ce te porţi aşa cu mine? întrebă Rachel, cu o undă de nesiguranţă în voce.

— Nu mai face pe inocenta, Zia, îi pronunţă el numele de scenă cu un asemenea sarcasm, încât sună ca o palmă în obraz. Nu mai ţine. Nu mai poţi s-o faci

pe inocenta Rachel. Ţi-am desluşit jocul. Şi-acum, ne apucăm de afaceri?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Oare îl jignise atât de tare? Nu-şi dăduse seama că niciun moment nu intenţionase să-şi bată joc de el?

— Elliot, te rog, las-mă să-ţi explic…

— N-am timp de-aşa ceva. Eşti gata să te pregăteşti? întrebă el, uitându-se la ceas. Parcă-mi amintesc că începi la zece şi jumătate, nu…?

Rachel dădu din cap şi, cu senzaţia că trăia un coşmar, porni spre cabina ei.

Pe la miezul nopţii, când îşi termină numărul, cu impresia clară că aplauzele sunau fals, se prăbuşi în fotoliu, frântă de oboseală – şi fizic, şi emoţional.

Auzi o bătaie în uşă şi răspunse cu voce slabă. Trebuia să fie Piers, ospătarul,

cu şampania şi inevitabilul trandafir roşu de la Henry.

— Mulţumesc, Piers, am să…

Se întrerupse. În faţa ei stătea Elliot, cu ochii scăpărând de furie. Peste umărul lui se vedea chipul alarmat al chelnerului.

— Asta ce naiba e? mârâi Elliot, arătând spre tava din mâinile lui Piers.

— După cum vezi…

Cuvintele lui Rachel fură întrerupte de un căscat.

Elliot se răsuci spre ospătar.

— Du-le înapoi şi spune-i să şi le…

Se întrerupse brusc.

— Nu, mai bine nu-i spune aşa ceva unui client. Zi-i doar atât: „Astă-seară nu”. Du-te.

Piers plecă, iar Elliot se întoarse din nou spre ea.

— Se întâmplă des chestia asta?

— În fiecare seară, teamă mi-e.

Intrând, Elliot închise uşa în urma lui.

— De ce nu-i spui să înceteze?

— De ce să-i spun?

— De-aia – pentru că e timpul să înceteze.

Ordinul scurt al lui Elliot o înfurie.

— Dacă n-a fost destul de clar, Elliot, repet. Ai cumpărat clubul, dar eu nu fac parte din inventar. Pe *mine* nu m-ai cumpărat.

— Zia…

Pe buzele lui, numele suna ca şuieratul unui şarpe – suficient de sinistru ca să lui Rachel i se zbârlească părul de la ceafă.

— Ţi-am mai spus, dacă vrei să anulezi contractul n-ai decât. Vezi tu pe urmă ce te-aşteaptă.

Rachel înlemni. Putea să rişte totul, acceptându-i provocarea, sau să-şi stăpânească furia şi să caute altă ieşire.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Îmi place să cânt aici. De ce-aş anula contractul? Nu vreau însă decât să-ţi atrag atenţia că, dacă un client e atât de galant încât îmi trimite şampanie şi un trandafir roşu în fiecare seară, asta-i treaba mea, nu a ta. Dacă vreau, pot să accept şi o sută de trandafiri roşii.

— Dacă apuci să mai trăieşti atât de mult, replică Elliot, zâmbind fără chef.

Rachel zâmbi şi ea.

— Da, şi asta.

Elliot, însă, nu făcuse decât să pândească momentul.

— Am de gând să conduc clubul ăsta ca pe un local respectabil, Zia. Nu vreau ca personalul meu să aibă de-a face cu

brigada de moravuri. Dacă încalci vreo regulă, pot fi nevoit să-ţi dau un avertisment scris.

Şi, cu o mişcare arogantă a capului, se întoarse să plece.

Rachel se ridică în picioare.

— Cum *îndrăzneşti?* De parcă… urmă ea, cu răsuflarea tăiată, de parcă m-aş purta eu *aşa!*

Nu se îndura să pomenească lucrul de care o acuzase.

— E oribil din partea ta, Elliot! Nu se poate să nu ştii că nu sunt aşa. Încerci să mă umileşti anume. Eşti nedrept.

Ochii i se umpleau de lacrimi, dar era hotărâtă să nu se prăbuşească în faţa lui. Încercă să-şi revină.

— Se vede ce părere ai despre femei în general, dacă-ţi imaginezi, îţi *imaginezi* numai, una ca asta!

— Fie continui orbeşte cu rolul ăsta de fată de la ţară, deşi ştii că s-a răsuflat şi nu mă mai convinge, fie chiar îţi închipui că-ţi poţi face de cap cu clienţii fără să dai socoteală. Nu ţi-am mai spus? Dacă promiţi ceva, până la urmă vine scadenţa!

Închizând uşa dintr-o lovitură de picior, Elliot porni spre ea, cu un zâmbet feroce.

— Ziua îţi afişezi inocenţa, scoţând bărbaţii din minţi cu ea. Iar pe scenă, în siguranţă, promiţi plăcerile chinuitoare ale nopţii. Priveşte, dar nu atinge. Atinge, dar nu gusta. Gustă, dar nu înghiţi. E drept, Zia? E cinstit?

— Nu înţeleg… nu înţeleg ce vrei să spui! exclamă ea.

Ceva o determină să se retragă cu un pas.

— Eu nu fac decât să cânt, nimic mai

mult. Nu e vina mea dacă bărbaţii îmi interpretează greşit înfăţişarea.

— Eşti chiar atât de naivă?

— Sunt, oare? întrebă, ea însăşi nedumerită.

Elliot râse aspru.

— Poftim, iar începi. Privirea asta neajutorată, cu ochii mari. Dar nu eşti proastă, Zia. În niciun caz. Ai creier. Nu se poate să nu ştii ce efect ai. E calcul pur.

Scoase un geamăt.

— La naiba, fir-ai a dracului să fii! De ce-oi fi încercând eu să discut raţional cu tine? Ştim amândoi ce urmăreşti. De ce nu te pot trata cu dispreţul pe care-l meriţi – sau de ce nu-ţi fac jocul, ca Henry?

— Care joc?

— Doar nu-ţi închipui că Henry nu ţi-a ghicit jocul!

— E foarte curtenitor, întotdeauna…

— Proastă mai eşti! se întunecă Elliot la faţă. Nu există în sală un singur bărbat care să nu vrea să se culce cu tine. Noroc că majoritatea nu pot nici măcar să se apropie. Ray a avut grijă să ridice destule obstacole.

— Ray? repetă Rachel, înţelegând doar pe jumătate despre ce era vorba.

— M-a prevenit că avea să se ajungă aici. „Sindromul oftatului admirator”, cum spunea el. I-a permis lui Henry să treacă de barieră numai fiindcă bănuia că se mai destinde atmosfera dacă eşti văzută cu el din când în când. Eşti chiar bătută-n cap?

Rachel clipi din ochi.

— Cânt doar câteva melodii, nimic mai mult. Nu ştiu ce-am făcut. Eu doar…

Se privi scurt în oglindă.

— Doar mă îmbrac pentru rol, ies pe scenă şi cânt. Altceva nu încerc – doar să

distrez spectatorii. Nimic mai…

— Îţi vine de la sine?

— Da, răspunse ea imediat, apoi îşi muşcă din nou buzele. Suna îngrozitor.

Elliot scoase un geamăt răguşit, din adâncul pieptului.

— Ei bine, în cazul ăsta înseamnă că nu ţi-ai dat seama. Zia, ceea ce faci tu, crezând că-ţi vine de la sine, nu înseamnă decât un singur lucru pentru tipii din sală. Şi nu are decât o singură concluzie. Vrei să ţi-o spun pe litere?

Înghiţind un nod, Rachel clătină din cap.

— Pe de altă parte, murmură el cu glas gros, poate că ţi-ar fi de folos o demonstraţie practică?

Se apropie de ea.

— Zia…

Acum respira mai sacadat.

— Lua-te-ar dracu’, Zia, de ce eşti aşa de ispititoare… vreau să…

Braţele i se întinseră spre ea, înainte ca Rachel să poată face mai mult decât să ridice o mână, într-un gest de apărare.

Se auzi o bătaie în uşă.

Rachel reuşi să se smulgă din braţele lui.

— Ce e? se răsti furios Elliot.

Cu o expresie de scuză, Piers vârî capul prin uşa întredeschisă. Scăpase de şampanie, dar mai avea trandafirul în mână.

— A zis că răspunsul lui este „te rog”, Zia…

Observă imediat expresia lui Elliot.

— Mă scuzaţi, domnule.

— Dă-ncoace trandafirul ăla afurisit.

Elliot i-l smulse din mână, rupându-l în bucăţi pe care le aruncă prin cabină,

care-ncotro.

— Uite asta să-i spui! Şi dacă nu se lasă, jur pe toţi sfinţii că-l fac praf cu mâinile mele!

Cu o privire surprinsă spre Rachel, Piers se retrase, închizând uşa extrem de grijuliu.

— Ce mama dracului, Rachel, ce vrei să fac ca să te ţin numai pentru mine? Să te iau de *soţie?*

Făcu un pas spre ea, iar Rachel tresări, parcă temându-se că iar voia s-o înşface în braţe.

— Nu te laşi *cumpărată…* mormăi Elliot, mai mult pentru sine.

O clipă, închise ochii, întrebându-se ce mai putea să facă în continuare. Apoi, cu un fel de oftat, se întoarse spre uşă.

— Pregăteşte-te să pleci acasă.

Nu fără efort, Rachel reuşi să

răspundă:

— De obicei, Ray îmi chema un taxi. Cincisprezece minute îmi sunt de ajuns.

Oprindu-se în uşă, Elliot aruncă o privire peste umăr.

— Eu nu sunt Ray, de la mine n-ai să capeţi *taxiuri…*

După o pauză, continuă:

— Am să te duc acasă personal.

A doua zi, hotărârea lui Rachel era luată. Urma să anuleze contractul cu clubul. Altă soluţie nu avea. Dacă Elliot voia s-o dea în judecată, treaba lui – dar, cu siguramţă, ar fi înţeles-o dacă-i explica motivele.

Îl sună la magazin, unde-i lăsă un mesaj s-o caute imediat ce avea timp.

Elliot reveni cu un telefon peste o jumătate de oră.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Elliot. Ne putem întâlni la masă?

Stabiliră să se întâlnească în West End. Rachel luă un taxi şi ajunse cu punctualitate în faţa restaurantului.

Elliot o aştepta deja şi o luă de braţ imediat.

— Aseară ai plecat fără să-mi dai răspunsul, murmură el scurt. Despre asta e vorba?

Rachel îl privi surprinsă.

— E vorba de contract, spuse ea, grăbindu-se să treacă peste ce era mai greu. Vreau să-l anulăm.

La auzul acestor cuvinte, Elliot făcu un pas înapoi, strângându-i involuntar braţul. Chipul îi devenise aproape pământiu.

— Hai înăuntru. Mai întâi trebuie să discutăm.

O împinse în restaurant, înaintea lui. După ce se aşezară, întrebă arţăgos.

— Te-ai gândit bine?

— Toată noaptea n-am dormit, recunoscu Rachel. E singura cale. Dar, înainte de a spune ceva, lasă-mă să-ţi explic de ce…

După ce-i expuse toate motivele, pe care Elliot le ascultă fără s-o întrerupă, încheie cu cuvintele:

— Înţelegi, eşti primul bărbat pe care l-am iubit în viaţa mea şi singurul pentru care aş fi renunţat la toate ambiţiile mele – dacă avea vreo importanţă.

Coborî ochii spre faţa de masă.

— Nu spun asta ca să te fac să te simţi prost, sau aşa ceva. Accept faptul că nu vrei o relaţie serioasă cu nimeni şi mai ales cu mine…

Încercând să zâmbească, ridică ochii

din nou şi, prin lacrimile care o podideau, îi văzu chipul în faţa ei. Dar, în loc de a arăta plictisit sau a avea oricare dintre expresiile le care se aşteptase ea, Elliot zâmbea – cu o asemenea tandreţe încât Rachel nu putu decât să-şi tragă scurt respiraţia, şocată.

— N-ai înţeles ce ţi-am spus aseară? întrebă el, strângându-i mâna peste masă. Am spus aşa: „Ce vrei să fac ca să te ţin numai pentru mine? Să te iau de *soţie?*” N-a fost cea mai ortodoxă cerere în căsătorie, dar era cât se poate de serioasă. Crezusem că m-ai chemat azi aici ca să-mi dai răspunsul.

Când Rachel nu făcu decât să-l privească mai departe, uluită, Elliot continuă:

— Îţi accept demisia de la club, dacă eşti sigură că asta vrei, aşa că hai să

trecem la problema cealaltă, bine? Ce zici, Rachel, te măriţi cu mine? Da, dau nu?

Şi, nelăsându-i timp să-şi revină din uimire, adăugă:

— Aş dori să ne logodim cum se cuvine, să aşteptăm un timp până ajungem să ne cunoaştem şi să îndreptăm toate neînţelegerile. Vreau să fii fericită. Şi, Rachel, şi eu doresc să-ţi împlineşti ambiţiile. Ar fi o crimă să-ţi tai aripile când abia ai început să le deschizi.

Rachel simţea cum i se prelingeau lacrimile pe obraji, în tăcere – şi nu-i păsa dacă le vedeau oamenii de la celelalte mese, căci erau lacrimi de fericire.

— Te iubesc de-atâta timp, şopti ea, dar n-am îndrăznit să recunosc cât de neagră mi s-ar părea viaţa fără tine. Am încercat să-mi spun că numai cariera mea conta, pentru că avea să fie permanentă,

pe când o aventură cu tine n-ar fi fost. Dar, Elliot, am aflat că nimic nu are importanţă, numai tu. Te iubesc atât de mult…!

Elliot îi luă ambele mâini într-ale lui.

— Nu pot accepta ca talentul tău să se irosească – face parte din femeia pe care o iubesc. Vei fi pe locul întâi până la capăt – pe locul întâi în viaţa mea şi pe locul întâi în toate topurile. Ai încredere în mine, Rachel. Voi face ca visul tău să se împlinească.

Cu ochii enormi de emoţie, Rachel nu putea decât să-l privească, amuţită. Totuşi, continua s-o nedumerească un amănunt. Într-un târziu, reuşi să-l întrebe:

— Când m-am aruncat în braţele tale, în noaptea aceea la hotelul din Amsterdam, de ce n-ai…?

Îşi muşcă buza, roşind.

— De ce nu mi-am urmat instinctele? completă el întrebarea, strângând-o de mână. Într-un fel, tocmai asta am făcut. Ştiam că, dacă făceam dragoste cu tine atunci, când erai hotărâtă să-ţi iei rămas bun, m-ai fi urât pentru totdeauna şi ai fi fost convinsă că eram fantele uşuratic pe care ţi-l imaginaseşi. Şi mai era încă ceva. Refuzam să mi te însuşesc la mânie. Iar după ce suspiciunile mi se confirmaseră, exact asta simţeam în acea noapte. Credeam că încercaseşi să-ţi baţi joc de mine.

— Îmi pare rău… Situaţia se prelungise prea mult şi-mi scăpase de sub control.

— Nu-ţi face griji. De-acum încolo, eu sunt şeful. N-o să se mai repete!

Cu un strigăt uşor, Rachel se avântă spre el peste masă, până când buzele li se

atinseră. Fără să-i pese de ospătari şi ceilalţi meseni, Elliot o sărută, apoi îi spuse, cu un zâmbet drăgăstos:

— Deşi, dacă ai fi văzut cum tremuram în sinea mea aseară, când te-am cerut în căsătorie, ai şti că am o inimă de pisoi.

— Iubesc pisoii, răspunse ea.

— Iar eu te iubesc pe tine, murmură Elliot, depunându-i un sărut în palmă.

Ochii lui Rachel străluceau de iubire. Ştia că era adevărat. Şi aşa avea să fie, pentru toată viaţa.

— Sfârşit